І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 210. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 20-го ЛИСТОПАДА 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, NOVEMBER 20, 1974 No. 210. VOL. LXXXI.

ЗАПОВІДАЮТЬ МОЖЛИВІСТЬ ІНТЕРВЕНЦІЇ ПРЕЗИДЕНТА ФОРДА В СПРАВІ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА. КОМІСІЯ НАТО ЗАКЛИКАЄ БРЕЖНЄВА ЗВІЛЬНИТИ МОРОЗА З ГУМАНІТАРНИХ МІРКУВАНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ МАТИМЕ ЮВІЛЕЙНУ КОНВЕНЦІЮ З КІНЦЕМ ЛИСТОПАДА

Ню Йорк. — Найбільша і найчисленніша жіноча організація — Союз Українок Америки відбуде тут, як інформує Головна Управа, в днях 29, 30-го листопада і 1-го грудня в готелі Статлер Гілтон — 7 евеню і 33 вулиця свою Ювілейну Конвенцію, яка проходитиме під знаком відмічення 50-річчя з дня заснування цієї заслуженої організації. Як відомо, СУА за довгі роки своєї діяльности проробила велику працю української громади в ЗСА, також в користь наших скупчень в цілій діяспорі українського народу в загальному. Теперішню Головну Управу очолює ред. Лідія Бурачинська.

В програмі Ювілейного З'їзду-Конвенції, крім формальностей організаційного порядку, дебат і вибору нових Керівних Органів, передбачено: в п'ятницю спільний полуденок в честь Голови; промова Стефанії Пушкар про „50-ліття СУА" і слово почесної голови Олени Лотоцької; о годині 7-ій вечора відвідини Виставки жіночої творчости в домівці СУА при 108 2-га евеню; в суботу відбудуться наради комісій, конференція англомовних Відділів СУА, доповідь Надії Дейчаківської про „Перспективи на майбутнє" і увечорі Ювілейний бенкет, який відкриє голова Конвенційного Комітету Олександра Кіршак, а Іванна Рожанковська і Анастасія Вокер виголосять слово про 50-ліття. Крім того, на бенкеті відзначать довголітніх членок й проголосять список почесних членів СУА. У мистецькій програмі виступить солістка Іванна Мигаль і поетка-гуморист Зоя Когут.

В неділю, 1-го грудня, після Богослуження відбудеться о год. 10-й панель на теми: „Немає сьогодні без учора і завтра" — д-р Іванна Ратич, „Наша позиція в громаді" — Марія Даниш, „Фінансова перебудова у практиці" — Мирослава Савчак. Вибір нової Головної Управи СУА передбачено на суботу о год. 3-й по полудні. До участи в бенкеті запрошено представників українських центральних і місцевих установ і організацій жіночих об'єднань, як також репрезентантів американського політичного і культурного світу.

ҐІРОҐІТО І ТАНАКА ВІТАЛИ ФОРДА В ТОКІО

Президент Джералд Форд

Токіо. — Президента ЗСА Джералда Форда, який прибув з офіційною візитою до Японії, вітали тут з великими почестями імператор Ґірогіто і прем'єр-міністер Какуей Танака. Привітання відбулося в приявності цілої родини імператора, членів уряду і парляменту та дипломатичного корпусу. З огляду на безпеку, на привітання не допущено великої публіки, але ті, що зуміли продістатися, в більшості вітали високого гостя радісними окликами. Перейшовшись з прем'єр-міністром перед виструнченими ґвардистами, президент Форд і найближчі його співробітники зложили коротку куртуазійну візиту імператорові в його королівському палаці. В поворотній дорозі Форд наказав спинити авто, замішався між публіку і вітався з кожним зустрічним поданням руки, створюючи для охоронної поліції великі труднощі.

Того самого дня Президент в товаристві державного секретаря Генрі Кіссінджера і деяких найближчих дорадників розпочав офіційні розмови з прем'єром Танакою в присутності міністра закордонних справ Японії Тошіо Кімури. В пляні розмов були справи загальної міжнародної політики, торгівлі, енерґетики і монетарної кризи, харчевої проблеми в світі та інше. В Японії сьогодні все ще панує неоправдане упередження до Америки у зв'язку з подіями в часі Другої світової війни, яке помимо великого вкладу ЗСА у відбудову японської господарки, не зникає. Цю атмосферу використовують головно ліві екстремісти у своїх акціях проти ЗСА. Багато японців є проти присутности американських воєнних кораблів на японських водах, побоюючись, що вони привозять потаємно до Японії атомову зброю. Також у деяких інтелектуальних колах ставлять сьогодні під знак запиту вартість перепачкованих з Америки багатьох ідей соціяльного і політичного порядку, які, мовляв, підривають довговікові традиції японського народу. Однак японська преса відмічує, що перша візита Президента ЗСА після Другої світової війни у Японії, може спричинитись до злагіднення всіх цих справ і, якщо переговори президента Форда з японськими урядовими чинниками закінчаться успішно, до витворення цілком інакшої, більш приятельської атмосфери між обома країнами. Преса згідна в тому, що відвідини Форда в Японії треба вважати інторичними.

СПРАВА ВАЛЕНТИНА МОРОЗА ВКЛЮЧЕНА В ЗАПЛЯНОВАНИЙ ПОРЯДОК РОЗМОВ ПРЕЗИДЕНТА ФОРДА З БРЕЖНЄВИМ

Раїса Мороз, дружина тортурованого у Владимирській тюрмі біля Москви молодого історика Валентина Мороза, звернення якої до державних мужів і сумління вільного світу для ратунку її чоловіка, мало найширший відгомін.

Ню Йорк.—президент Форд плянує включити справу Валентина Мороза в порядок своїх розмов з генеральним секретарем компартії Совєтського Союзу Леонідом Брежнєвим під час їхньої недалекої зустрічі у Владивостоці — інформують з канцелярії Українського Конгресового Комітету Америки на підставі вісток з Вашинґтону.

Тому, що президент Форд уже в неділю, 17-го листопада, виїздив в урядову подорож до Японії і не було вже можливости відбути з ним особистої зустрічі, президент УККА проф. Лев Добрянський відбув довшу розмову із заступником асистента Президента для справ Крайової Безпеки генералом Брентом Скавкрофтом, в якій вичерпно з'ясував гуманітарне значення інтерпеляції президента Форда в Леоніда Брежнєва в справі рятування життя В. Мороза, зокрема підкреслив значення такої акції у світовій опінії, а теж наголосив глибоку турботу американських українців долею В. Мороза, Л. Плюща та інших ув'язнених в Совєтському Союзі українських інтелектуалістів.

Проф. Л. Добрянський прохав генерала Скавкрофта з'ясувати важливість та нагальність тієї справи президентові Фордові ще перед виїздом із Вашинґтону. У висліді тієї розмови генерал Скавкрофтон повідомив опісля проф. Л. Добрянського, що негайно в суботу, 15-го листопада, він поінформував про справу В. Мороза президента Форда і що ця справа буде включена в денний порядок зустрічі президента Дж. Форда із Леонідом Брежнєвим у Владивостоці.

У СОВЄТСЬКІЙ КАТОРЗІ: ВАЛЕНТИН МОРОЗ ГОЛОДУЄ

ДЕНЬ ГОЛОДІВКИ

143

КОМІСІЯ АСАМБЛЕЇ НАТО ЗВЕРНУЛАСЯ ДО БРЕЖНЄВА В СПРАВІ МОРОЗА

Вашингтон (Комітет Оборони Валентина Мороза). — Члени Комісії в справах освіти, культури й інформації, що є однією із комісій цьогорічної асамблеї організації НАТО, надіслали генеральному секретареві комуністичної партії Леонідові Брежнєву телеграму, в якій вони закликають його негайно звільнити з ув'язнення українського історика Валентина Мороза і запевнити йому медичну опіку в лікарні.

Як повідомляють з Лондону, де Асамблея НАТО відбуває свої засідання, текст телеграми оприлюднив в суботу представник асамблеї. В телеграмі до Леоніда Брежнєва говориться: „Український історик Валентин Мороз є на порозі смерти у Влодимірській в'язниці після п'яти-місячної голодівки. З гуманітарних міркувань і зради детанту, нагально закликаємо Вас звільнити його і примістити в лікарні".

Телеграму підписали члени комісії: американський сенатор - демократ Джон Таней з Каліфорнії, консервативний член британського Парляменту лорд Ласл, голляндський сенатор Де Вріз, і канадські сенатори Павло Юзик (Проґресивна - консервативна партія) який започаткував ініціював цю акцію, і А.МкДанолд (Ліберальна партія).

СЕНАТОР РОБЕРТ ҐРІФФИН ОСОБИСТО ІНТЕРВЕНІЮВАВ У СПРАВІ В. МОРОЗА У ПРЕЗИДЕНТА ФОРДА

Ню Йорк (УККА). — Заходами референта зовнішніх справ Відділу УККА Південно-Східнього Мічиґену інж. Б. Федорака, члена Президії Екзекутиви УККА, сенатор Роберт Ґріффин з Мічиґену повідомив телеграфічно 15 листопада, що він особисто мав розмову з президентом Фордом, своїм особистим приятелем, в справі голодуючого і важко хворого у Владимирській тюрмі Валентина Мороза. Сенатор Р. Ґріффин дістав від Президента запевнення, що в часі зустрічі з генеральним секретарем КПСС Л. Брежнєвим він інтервеніюватиме в справі Мороза.

Другий сенатор з Мічиґену, Ф. Гарт, інтервеніював в справі В. Мороза у совєтській амбасаді у Вашинґтоні. Також він зголосив у Сенаті свою підтримку для резолюції сенатора Роберта Тефта з Огайо, що стосується заходів з боку уряду ЗСА щодо звільнення Валентина Мороза.

Діловий Комітет для відзначення 30-річчя „Українського Квартальника"

Проф. д-р Микола Чубатий, основоположник і перший редактор „Українського Квартальника"

Ню Йорк, Н. И. (УККА). — В середу, 13-го листопада, тут в приміщенні НТШ відбулися другі з черги збори Ділового Комітету для відзначення 30-річчя „Українського Квартальника". Зборами проводив д-р Володимир Душник, редактор органу УККА, звітуючи коротко про виконану роботу. І так, вислано 60 спеціяльних закликів до співробітників, передплатників і читачів в справі спеціяльної збірки на Ювілейний Фонд „Українського Квартальника" на видання доповідей на конференції. Програма наукової конференції з нагоди 30-річчя „Квартальника" вже викінчена. Конференція, під назвою: „Україна в світі великих перемін", відбудеться, в ранній і пополудневій сесіях в Українському Інституті Aамериканських і канадських ня, з участю 11 українських, мерики в суботу, 7-го груднауковців, які читатимуть доповіді на такі теми, як рух спротиву в Україні, стан релігії в Україні, концентраційні табори в СССР, „політика відпруження", економічна експлуатація України, торгівля як засіб совєтської закордонної політики, слов'янської студії в ЗСА, релігійне життя українців в Канаді та американські радіопередачі і їх ефект в Україні.

Присутні члени Комітету довше дискутували справу бенкету та його мистецької частини.

Канцелярія УКК вислала понад 200 особистих запрошень на бенкет; дальші запрошення висилаються кожного дня.

Пані-члени дискутували справу перекуски в Інституті між обома сесіями наукової конференції, яку вони приготовлять. Всі члени комітету розібрали відповідну кількість бенкетових білетів для розпродажу у своїх громадах. В дискусії забирали голос: мґр Іван Базарко, п-і Марія Душник, п-і Стефанія Бушкована, п-і Леся Гой, п-і Марія Гончаренко, д-р Роман Голіят і Юрій Серант. Наступні збори Комітету відбудуться в четвер, 21-го листопада ц. р. в приміщенні НТШ, в год. 6.30 вечором.

СОВЄТСЬКИЙ РЕЖИМ ПОСИЛИВ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ МИСТЦІВ-НЕКОНФОРМІСТІВ

Москва. — За найновішими інформаціями з Москви, совєтський уряд розпочав плянову акцію з метою ліквідувати спаяність групи мистців-неконформістів, які вимусили на совєтському урядові дозвіл на влаштування публічної мистецької виставки поза рямками офіційної Спілки художників в СССР. Акція режиму зводиться до того, щоб одних мистців приєднати обіцянками і перспективами для дальшої їхньої праці у випадку, коли вони погодяться стати членами Спілки, а інших залякати репресіями. Головний тиск КҐБ звернений проти поета і любителя мистецтва Александра Глазера, який є душею і своєрідним покровителем групи. Одночасно поліція повідомила Оскара Рубіна, його сина Александра, Надежду Єльську та Ігоря Холіна, що їх приймуть у члени Спілки, якщо вони погодяться придержуватися устійнених правил і постанов. Лідію Мастеркову вже прийнято в члени Спілки графіків. Поліційні переслідування посилено у той же сам час проти А. Пенянена, якого перевезено до шпиталю для умовохворих, визнавши його „божевільним, мимо протестів дружини, В. Тупіцина, математика, який давав моральну підтримку і якого усунено з Інституту з заявою, що „його буде роздавлено як зерно піску", якщо не припинить своєї дружби з мистцями, В. Сейчева, фотографа, якого з родиною насильно викинено з його дотеперішньої житлової квартири.

На початку мистці не думали виступати з протестом, надіючися, що їм все таки буде дозволено влаштувати чергову виставку. Коли ж тепер вони побачили, що уряд рішений їх ліквідувати, з їх боку почалася протестна акція.

Рочестер відзначить 80-річчя УНСоюзу бенкетом із концертом

Рочестер. — Уже цієї неділі, 24-го листопада, відбудеться тут бенкет із концертовою частиною, яким Окружний Комітет Відділів УНСоюзу та його членство відзначить 80-річчя Українського Народного Союзу. Цей бенкет, що його влаштовує Окружний Комітет під проводом Василя Гуссара (голови) і Володимира Гавриляка (секретаря), відбудеться в залі Українського Народного Дому при 831 Джозеф авеню, починаючи від 1.30 по полудні. Програму бенкету започаткує привітанням Василь Гуссар і закінчить відзначенням довголітніх членів УНСоюзу цієї Округи Володимир Гавриляк. Головну промову виголосить д-р Іван О. Флис, заступник головного предсідника, а з мистецькими точками виступлять: мандолінова оркестра під дириґентурою Василя Корнила, „Українське Тріо" співаків у складі — Славко Благий, Микола Єйна і Євген Кулик при фортепіяновому супроводі Я. Матковського, а цілу програму бенкету започаткує співом національних гимнів Марія Климців із фортепіяновим супроводом Анни Сороктей.

З нагоди цих святкувань Окружний Комітет видав спеціяльну програмову книжечку з інформаціями про відділи 800-річного УНСоюзу на терені Рочестерської Округи.

Молоді пластунки висилають телеграми до президента Форда

Союзівка, Керґонксон (ок) — Минулої суботи і неділі, 16-17 листопада ц. р. відбулася на цій оселі УНСоюзу чергова Курінна Рада — Курінний З'їзд членок 17-го Куреня старших пластунок „Ті, що греблі рвуть". Молоді пластунки в дружній пластовій атмосфері обговорили свою працю, свої проблеми і пляни на майбутнє під проводом курінної ст. пл. Христі Савицької.

Однак першою і найважливішою в теперішньому часі була у їхніх нарадах спонтанна постанова вислати до президента ЗСА Дж. Форда в навечір'я його виїзду на зустріч із совєтськими провідниками телеграми у справі Валентина Мороза і його жахливих обставин.

Кожна із присутніх старших пластунок вислала окрему телеграму, так, що рівночасно відійшло до Білого Дому понад двадцять телеграм. Щойно виконавши цей самозрозумілий для них обов'язок, старші пластунки розпочали свої звичайні наради, які зосередилися на обговорюванні пластових завдань, зокрема переведення відомої „Школи Булавних" — вишколу провідниць юнацьких таборів, які „Ті, що греблі рвуть" організують від семи років, та плянів для відзначування 50-річчя заснування куреня, яке припадає на 1976 рік.

На заклик курінної, учасниці Ради рішили перевести збірку на пресфонд журналу пластового юнацтва „Юнак", який із-за загальної інфляції потребує негайної фінансової допомоги.

А. СОЛЖЕНІЦИН ЗАСУДЖУЄ „ПОДВІЙНУ МОРАЛЬ" СОВЄТСЬКОЇ ІНТЕЛІҐЕНЦІЇ

Цюріх, Швайцарія. — Письменник-лавреат Александер Солженіцин, який проживає на вигнанні у Швайцарії, дав до друку у збірці есеїв „З-під руїни", що появиться в найближчих днях у Парижі російською й іншими мовами, три статті, в яких заторкує різні аспекти суспільного, а зокрема інтелектуального життя в СССР. Згідно з його твердженням, комуністична совєтська система до такої міри здеморалізувала в СССР інтеліґенцію, що мистці, письменники й інтелектуалісти взагалі у той сам час висмівають комуністичну доктрину і т. зв. вчення компартії, та одночасно, коли їм приходиться виступати публічно, цю доктрину і це „вчення" славославлять і проголошують найвищою мудрістю. За кілька останніх декад совєтський режим перетворив громадян СССР в „умових калік", які затратили силу думання.

Оцінюючи російську інтеліґенцію у Москві, А. Солженіцин пише, що російські інтеліґенти „свідомі зношености і вилинялости партійної брехні. Між собою вони її висмівають. А після того цинічно, за одним віддихом, у хвилюючих протестах і статтях дзвінко і реторично повторяють цю саму брехню, скріплюючи її своєю псевдовимовністю і стилем". Ствердивши, що в СССР кожен примушений сплачувати „моральний податок у формі обов'язкової ідеологічної брехні", А. Солженіцин пише, що найменший податок того роду доводиться сплачувати робітникам, від яких вимагають тільки час до часу голосувати на зібраннях по лінії партійної політики. Така ситуація матиме неґативні наслідки на довгі роки у майбутньому, навіть тоді, коли в країні буде привернена свобода вислову, що, як твердить Солженіцин „скоро станеться".

Радіо і преса, які є частиною щоденного життя совєтських громадян, а які є рупорами офіційної ідеології і політики, причинилися до закріплення „стереотипів зобов'язуючої думки, чи радше подиктованої лінії". Ці стереотипи, репродуковані „у тисячах газет, подібні до гороху, поробили з нас умових калік і тільки незначне число умів осталося непошкодженими". Таким непошкодженим умом, твердить Солженіцин, остався по сьогодні Сахаров, хоч з його поглядами він, займаючи російські націоналістичні позиції, як пише „Ню Йорк Таймс" з 19 листопада, не згоджується. Зокрема не згоджується він з поглядами Сахарова на так звану конверґенцію суспільств демократичного Заходу і Совєтського Союзу.

Українська громада в Ню Йорку готується до чергової акції в обороні Мороза

Ню Йорк (вл). — Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Метрополітальний Відділ УККА, вирішив на своєму засіданні, яке відбулося в четвер, 14-го листопада ц. р., і яким проводив його голова адв. Роман Гуглевич, розпочати знову інтенсивну акцію для ратунку Валентина Мороза. Ці справи на засіданні після відчитання секретарем Комітету адв. Германюком останнього протоколу, реферували голова адв. Гуглевич і голова Крайової Управи ТУСМ-у Аскольд Лозинський, який, між іншим, доражував розпочати негайну акцію масової висилки листів і телеграм на адресу президента Дж. Форда. Він також поінформував про інші акції заплановані Т-вом ТУСМ, а саме: студенти — члени ТУСМ та всі, що прийдуть, пікетуватимуть в п'ятницю, 22-го листопада ц. р., виступ совєтських гімнастів в Медисон Сквер Ґардені (такі протести проти цієї групи відбуваються також в інших містах); 31-го грудня мали б розпочатися знову голодівки студентів в Ню Йорку, Вашинґтоні й інших більших містах та інші протести. Комітет Об'єднаних Організацій проводив останньої неділі під всіми церквами метрополії масові збірки підписів під окремими петиціями, які будуть переслані до Білого Дому і генерального секретаріяту Об'єднаних Націй. Представник ООЧСУ Я. Косановський запропонував відбути в найближчих днях велику протестну кавалькаду авт і стосувати інші форми протестів, не обмежуватись тільки до листів і телеграм.

На засіданні обговорено ще такі справи, як посилення збірки на Український Народний Фонд УККА (референт інж. М. Шпонтак); справу шкільництва проф. П. Андрієнко-Данчук); 30-ліття „Українського Квартальника" (д-р О Соколишин); музей на острові статуї Свободи (адв. Германюк); відзначення 30-ліття смерти Митрополита Андрея Шептицького, зустріч громадянства з Усусусами, яка відбудеться 22 грудня ц. р. й інші імпрези (С. Чума); фінанси (М. Хоманчук) та багато інших справ.

Згідно з прийнятим на З'їзді Шкільної Ради в Клівленді гаслом: „Лицем до рідного шкільництва" — „Лицем до української молоді", Комітет Об'єднаних Організацій вирішив скликати на середу, 20-го листопада ц. р., нараду представників організацій, які входять до КОУАО, де шкільництво й інші справи нашої громади будуть докладно зреферовані поодинокими референтами.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Неспівмірна ціна

Уряд президента Форда дуже виразно вирішив продовжувати політику відпруження у відносинах з СССР, започатковану президентом Ніксоном і практично реалізовану державним секретарем Генрі Кіссінджером. На основі всіх досі відомих даних можна вважати, що політика детанту між ЗСА і СССР мала б продовжуватися на цих самих умовах, що їх встановлено за попередньої Адміністрації. Виїжджаючи на Далекий Схід і мавши на увазі також напрограмову зустріч з генеральним секретарем КПСС Брежнєвим, президент Форд заявив, що він „готовий радше їхати тисячу миль в ім'я миру, чим зробити один крок в напрямі війни". В оцінці Г. Кіссінджера, ця поїздка нового Президента тільки скріпить позиції миру у світі

Очевидно, у мирні наміри президента Форда не приходиться сумніватися і не приходиться сумніватися в тому, що він бажав би причинитися до того, щоб утривалити мир у світі. Все таки, у цьому „миролюбному наставленні" є одна і дуже велика небезпека, яка випливає з того, що тривалий мир у світі мислиться на базі існуючого статусу кво, а точніше, на базі „американсько - совєтського кондомініюм" у світі із сферами впливів, без права партнерів втручатися у „внутрішні справи" іншого. Практичним вислідом такого пляну світового миру і рівноваги сил між двома надпотугами, у розпорядженні яких буде задовільна кількість атомової зброї як відстрашуючий засіб для обох сторін, буде тільки тимчасове відсунення вирішення питання про ґльобальне панування, в якому в першій мірі зацікавлена Москва.

Нобелівський лавреат Александер Солженіцин правильно відзначив, що так задуманий детант у світі не принесе справжньої розв'язки, тобто не закріпить миру. У світі мир може запанувати тоді тільки, коли у всьому світі „буде ліквідовано насилля". Ідеться тут про незвичайно глибоку і суттєву істину, яку в принципі відкидає архітект детанту ЗСА-СССР Г. Кіссінджер, заступаючи філософію голої сили, як єдиного і вирішального чинника у міжнародних взаєминах.

ЗСА готові сьогодні заплатити за нібито тривалий мир гарантією непорушности СССР, совєтсько - російської імперії і совєтської системи. Більше того, американські політичні і господарсько - фінансові кола готові активно причинитися до максимального скріплення СССР шляхом технічної і фінансової допомоги для СССР, цілком примикаючи очі на все те, що діється в СССР і на кінцеві цілі Москви. Іншими словами, ЗСА хочуть купити фактично мирну передишку неспівмірно високою ціною, подібно як у 30-ті роки західні европейські демократії купували мир у Гітлера. Наслідки поїздок і політика поступок Чемберлена, Даладьє й інших західніх лідерів тоталітарним системам виявилися у черговій світовій війні і жахливій катастрофі.

У зв'язку з поїздкою до Владивостоку президента Форда, лишається відкритим питанням про те, скільки завтра чи післязавтра ЗСА і західній світ заплатять за концесії совєтській тоталітарній й імперіялістичній потузі?

Салют нашій молоді!

Це цілком нормальне і природне, що кожне старше покоління турбується своїм „наслідям", своєю молоддю. Також і у нашій громаді кожного року записується багато паперу та говориться багато слів на тему нашої молоді, що має перебрати та розвивати і збагачувати наше суспільно - громадське життя в усіх його проявах та продовжувати наші змагання.

Більшість із сказаного та написаного у нас на ці теми виявляє турботу, мовляв: де наша молодь?

Усім тим, що мають будь-які сумніви та роблять з цього висновки, хочеться звернути увагу на дві різного характеру наші найбільші акції в останній декаді. Маємо на думці справу українських студій в Гарварді і теперішню акцію в обороні переслідуваних в Совєтському Союзі українських інтелектуалістів, зокрема тепер для рятунку Валентина Мороза. Як українські студії в Гарварді були починoм і безприкладним успіхом саме нашої студентської молоді, так і теперішня акція в обороні інтелектуалістів і для рятунку Валентина Мороза набрала подивугідного розмаху завдяки нашій молоді. Це факт! Вже за це ця наша молодь заслуговує на наш подив і нашу повну підтримку в її починах. Наш салют цій нашій молоді!

Ярослав Курдидик

„ЧОРНИЙ НАЦІОНАЛІЗМ" ЛІКВІДУЄ „БІЛЕ ПАНУВАННЯ"

Майже 150 років ріку Лімпопо в Африці уважали за чіткий „Білий рубікон", що мав раз назавжди розмежовувати чорних африканців від білих поселенців, які користувалися на тому обширі „неписаними законами всяких привілеїв". Але в останньому часі зайшли на африканському континенті такі наглі й радикальні зміни, що колишня мапа того континенту майже до основно змінилася. Всі ці зміни останнього часу виглядають зовсім нескомплікованими і зрозумілими, коли їх розглядати не тільки з площини „політичної сцени", але коли мається змогу поглянути відкритими очима на закулісся, тобто, коли вам попадають у руки „самвидави" все ще до недавнього часу уярмлених білим колоніялізмом народів і більших племен. Багато дечого із в и щ е згаданих „самвидавів", а також і офіційних часописів новопосталих народів, могли б навчити всіх цих, ліберально і „нюлефтівського" типу пресових спеців, чому та із якої причини постали всі ці рухи і процеси, які почали обминати побудовані греблі і своїм нищівним проломом горують собі нові річища.

Такі „стандартні специ", побуваючи дуже часто короткий час на теренах деяких народів, — а це в першу чергу відноситься до нашої Батьківщини, — не знаючи мови, ментальности та історичного минулого нашого народу, переповідають те, що їм подають „ґіди - перекладачі" із заараножованою показухою „потьомкінських досягнень" і формою рекордових лент — переповідають те, що доручено „старшим братом" із комуністичного ханату у Москві.

На прикладі чорної Африки виявляється, що ніхто, хоч і яких рафінованих методів нищення не застосовував би — не всилі приборкати рушійної сили націоналізмів, що творять новітню історію і є вирішними чинниками нашого часу. Націоналізм є не лише відгомоном минулого у поневолених народів, але він і являється виявом чогось сучасного. Цей національний рушій ліквідує на наших очах навіть серед далеких і донедавна відсталих економічно і культурно африканських народів колоніяльно-загарбницькі залишки. То чому тоді мав би бути в будького з нас, українців, сумнів, що той рушій не зліквідує та не розчавить найбільш відсталу, без духової традиції, другу імперію, що після панслов'янського дурманного месіянства, намагається тепер „об'єднати" і „спасти" новим дурисвітством - гаслом „пролетарів усіх країн".

Старе еспанське прислів'я каже, що тільки ті, що готові вмерти за свою вітчизну, варті в ній жити, — а таких є в нашому народі багато і добавляється щораз то більше...

***

В Африці зайшли діймаючі зміни особливо в недавньому часі, коли в Португалії змінилася влада і цим вона начебто захитала дві основні оборонні вежі, які стояли на сторожі „Білого Рубікону". За ці вежі слід уважати у с а мостійнення Мозамбіку і Анголі.

Розподіл Португальської імперії, що перетривав 500 років, поставив під неминучу загрозу „білий уряд Сміта" в Родезії, біле населення якої у відношенні до чорного стоїть, як 2 до 24. На додаток для Родезії відкрився новий загрозливий натиск Мозамбіку, з яким вона має 700 миль спільного кордону. Коли до того додати чорних партизанів, які діяли постійно у під'їздах із Замбії і Ботсавани, Родезія матиме 150 миль незагроженого кордону з республікою Південної Африки. Порти Бейра і Льоренсо Маркез, крізь які проходило 80% родезійського експорту, зараз для неї закриті, а єдиний її контакт зі світом — це далекі порти Дурбан і Порт Елізабет у Південній Африці.

У незавидному положенні опинилася тепер Республіка Південної Африки. Ці її своєрідні форпости, чи пак периферії, якими досі були Анголя, Мозамбік і Родезія, і що їм вона досі у великій мірі допомагала мілітарно відбивати „наступ чорної лявіни", стоять перед повною ліквідацією. Увесь тягар натиску „Фрелімо" з Мозамбіку, який перебрав там владу, і Зану (Зімбаве афрікен нешенел юніон), що почав посилено діяти зі Замбії, Вотсавати і Анголі, переноситиме вона сама. Щоправда, відношення населення у Південній Африці набагато корисніше, як у Родезії чи Мозамбіку, де білі стоять у відношенні до чорних, як 1 до 4 (17 мільйонів чорних і 4 міл. білих).

Країна незвичайно багата, високо зіндустріялізована і її часто називають жартома — „Америка в Африці". Коли враховувати життьовий стандарт самого тільки білого населення, то він під сучасну пору найвищий у світі завдяки передовій продукції золота і діямантів. (Продукція золота — 70% світового видобутку у західній гемісфері і контроля світового діямантового ринку).

Теперішній прем'єр Дж. Фостер це також „апартейт-расист", але теж і тверезий прагматик з конечности, тобто з уваги на оточення чорніми державами. Фостер уже більш двох років заявляє, що він воліє чорні ста-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Богдан Гасюк

ДО ПИТАННЯ ТРИ-ЄДИНОЇ ОУН

(Рефлексії і прогнози)

Гортаючи сторінки нашої сучасної періодики, все частіше запримічується намагання поодиноких діячів українських націоналістичних формацій а к т у алізувати проблему поєднання ОУН. У противагу минулим спробам сучасні спроби йдуть не під кутом шукання вини другого, чи обоснування свого розуміння й інтерпретації первнів ідеології українського націоналізму, а радше під кутом сучасних вимог і майбутніх можливостей. І якраз із цих міркувань автор цих рядків рішився взяти голос у дискусії. Перш за все в цій статті я зовсім не збираюся коментувати (з одним тільки вийнятком), критично чи інакше, думки поодиноких авторів, які недавно висловилися на сторінках „Свободи" до цієї теми. Вони дали читачеві свої думки, свої оцінки й свої інтерпретації проблем, так як вони їх бачили. А оця стаття, в свою чергу, віддзеркалює мої думки, мої оцінки й мою інтерпретацію згаданої проблеми.

Мабуть неможливо писати про доцільність і можливість більшої чи меншої співпраці (від взаємної пошани починаючи, а на інтеграції кінчаючи) між поодинокими націоналістичними групами, не згадавши хоча побіжно, про історичні первопричини трагічних 39-'1 та 47-54 років. Ці первопричини слід розцінювати в двох площинах: в площині особистих стосунків і з них випливаючих людських слабостей та неспроможностей відрізнити велике від малого, тривале від переходового; та в площині інтерпретації не так ідеології українського націоналізму, як його стратегії й тактики, праці й боротьби за духову самобутність і політичну незалежність у к раїнської нації. Колись, у майбутньому історія, мабуть, дасть свою оцінку цим історичним трагічним подіям і їхнім причинам. Одначе, це в рамах цієї статті нас відносно мало цікавить. Цікавлять нас ті первопричини тільки до тієї міри, до якої вони мають вплив на сучасний стан речей.

Почнемо від питання історичного розходження в інтерпретації стратегії й тактики в боротьбі за українську державу. Безперечно, ці розходження були. Були вони і в 40-41 роках, були вони і в 47-54 роках. Відповідає правді і те, що в 40-41 роках ці розходження були до великої міри притемнені певними моментами в площині особистих стосунків, тоді як в 47-54 роках вони стояли в усій своїй гостроті й в усій своїй ясності. Але це належить до минулого.

А як тепер розцінюють поодинокі частини ОУН положення й стан в Україні? В яких площинах бачать вони свій вклад у визвольні процеси краю? Які можливості бачать вони для себе? І, що найважливіше, чи їхні концепції дії по лінії боротьби за українську державу мають у собі щось таке, що можна б звести до спільного знаменника?

Переглядаючи періодичні й неперіодичні видання трьох ОУН, вдумуючися в різного роду акції, ведені, інспіровані або керовані ними, вглиблюючись у способи думання окремих діячів українського націоналістичного руху (і тут ми вживаємо цього терміну в його найширшому значенні) можна ствердити, як мало є різного, а як багато є спільного.

Можливо, автор цих рядків бачить те, що він хоче бачити, а не те, що в дійсності існує. Одначе, нам здається, що якщо в дійсності можна звести концепції стратегії й тактики трьох ОУН під кутом допомоги визвольним процесам в Україні до спільного знаменника, то взаємна пошана, координація дії, співпраця й остаточне органічне поєднання не тільки можливе, але імперативне.

Річ ясна, лишається ще відкритим питання особистих стосунків, не лише в розумінні того всього, що „накипіло в людях", але й в розумінні нормальних людських амбіцій й у нормальному для кожної людини гоні до кращого, до вищого, до вивершення себе понад окруження. Це питання було піднесене одним з чотирьох авторів у „Свободі" — на мою думку — неправильно. Щонайменше, обоснування розв'язки цього питання неправильне. Автор пропонує, щоб одержати своєрідне „розгрішення" від історії, сеньйори трьох ОУН (краще було б „провідні діячі" або щось в тому змислі) перед своєю смертю змили із себе гріх розбрату й об'єднали в одну цілість три відлами ОУН. І хоча з остаточною ціллю я згідний, то я зовсім незгідний з її умотивуванням.

Не в ім'я смерти й кінця, але в ім'я життя й початку: не в ім'я минулого, але в ім'я майбутнього слід кликати людей до жертви в площині нормальних людських відносин. Не сміє вмираючий батько кликати синів до згоди, щоб тільки добре разом жили й у згоді горілку пили. Але — щоб вказати їм ш л я х; щ о б в і д д ати їм скарби свого духа: щоб перетворити їх у первопричину майбутньої дії і переродити їх в основу чину. В ім'я цього слід кликати сеньйорів (і хіба тільки сеньйорів?) переочити свої особисті амбіції й піднятися

(Закінчення на стор. 6-ій.)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЯК ЦЕ РОЗУМІТИ?

Я була б Вам дуже вдячна, якби хтось з редакторів, чи інших розумних людей, читачів „Свободи", міг мені пояснити (та й іншим): як це воно може бути так, що Валентина Мороза, який був засуджений в основному за пропаганду проти Совєтського Союзу, дослівно викінчують нелюдськими муками, і в той же самий час до академіка Андрея Сахарова можна так легко зателефонувати, розмовляти з ним та інформуватися про стан здоров'я Валентина Мороза? Адже, чи в словах академіка не є також пропаганда проти деспотичної системи Совєтського Союзу? Який сенс кидатися на малолітнього сина Валентина Мороза і в той же самий час про цей випадок дозволяти вільно по телефону говорити Андрею Сахарову у вільний світ? Академік навіть радить подати його твердження до преси західнього світу. Він заохочує телефонувати до нього знову. Сподіваюся, що хтось із наших політиків, соціологів, або психологів відізветься.

Т. Т-к

Торонто

У ВІДПОВІДЬ КРИТИКОВІ

(До голосу „Як вшановуємо Листоп. Зрив", „Свобода", 12-го листопада)

Одним із найбільш драматичних і далекойдучих інцидентів у японській прогр. Другої світової війни був момент, коли перед мікрофоном радіовисильні в Токіо став імператор Гірогіто і проголосив японцям та цілому світові, що для себе і своїх наслідників він заперечує тисячолітню традицію божеського походження династії, з її привілеєм непомильности та невідповідальности. Від цієї хвилі він і його наслідники беруть на себе усі „земні" консеквенції голови держави, якого можна критикувати, напоминати, а то й потягнути до розрахунку.

Здавалося, що нація, яка виросла з кореня деїстичної концепції влади, не переживе такого удару, зокрема коли він ішов у парі з понижаючою мілітарною програю. Та сталося навпаки: японський патріотизм переміг і побідно перейшов кризу та процес переоцінки минулого. Гірогіто задержав свій авторитет, а нарід з набутого досвіду витягнув стільки позитивів, що тридцять років пізніше Японія є на світовій арені передовою державою, з постійним, динамічним розвитком на усіх ділянках національного, культурного та економічного життя.

За останнього півстоліття вперше в Західній Україні, пізніше розсіяні по вільному світі — сходяться наші люди раз у рік для відзначення Листопадових Роковин. При цій нагоді слухають вони промовців, які з правила інтерпретують історичний імпакт великої дії словами повними слізних алеґорій, голосно звучних закликів, безсильних погроз чи прямо пустої фразеології.

Я думаю, що сьогодні ми вже готові на це, щоб без шкоди розгризти горіх самокритики та об'єктивної оцінки минулого. Обмежую аналізу історичної дії — як суґерує автор — до самого лише студійного терену, значить вибрати повільний процес, вартісний майбутніми вислідами, замість комунікаційної техніки, яка служила б потребі нашого сьогодня. Цього останнього типу інформаційного насвітлення потребує наша молодь, характер і патріотизм якої треба будувати не на сентиментальнім відтворюванні минулого та персональних панегіриків, а на об'єктивнім розумінні нашого минулого.

Навіть з цього, що автор Голосу вважає неґативним, стає ясним для читача, що проф. Пріцак, започаткувавши вихід у вільний світ української науки, хоче зробити теж перший крок у цьому напрямі, щоб наш український патріотизм піднести до ступеня зрілої духової й інтелектуальної реакції, яка у нічому не обмежує його чуттєвого елементу.

Клявдія Олесницька

Джерзі Сити

ЧИ МИ „КРИВОМУ ТАНЦЮ" НЕ ВИВЕДЕМ КІНЦЯ?

Приходять на думку слова цієї гаївки, читаючи в „Свободі" дискусійні статті на тему виступів наших мистців з України, що прибувають сюди шляхом обміну, чи „обману". Одні автори статтей пишуть сяк, другі так, себто одні, щоб бойкотувати їхні виступи, другі не бачать у їхніх виступах совєтської „політики", а треті залишають відвідувачам вільну руку: хочеш — іди, або ні. І що має робити пересічний громадянин, кого слухати? Рад би і послухати справжніх мистців, але якось не зручно, коли там, на Батьківщині, мучаться у тюрмах і засланні тисячі наших земляків, на чолі з В. Морозом, а ми ідемо слухати висланників режиму, хоч і не причетних до дій большевицького „правосуддя". Виходить, що ми немов та отара овець, що не має доброго пастуха, і може розбігатися, куди хоче. А ми ж маємо чолову організацію СКВУ, і її Секретаріят повинен такі справи реґулювати і давати напрямні, як бути громаді. А може й СКВУ не знає, „на яку ногу стати"? Тоді ми кривому танцю таки не виведемо кінця.

О. З.

Боффало.

„ЧЕРВОНА РУТА"

На велику пошану заслуговують ті люди, які щиро турбуються про всебічне виховання нашої молоді і які намагаються зберегти юні душі від поганого впливу.

Та іноді трапляються непорозуміння, які можуть викликати неґативні наслідки. Одне з таких непорозумінь тепер є тлумачення пісні „Червона рута", про яку п-ні Рома Турянська з тривогою пише у „Свободі": „... всім нам відомо, що рута — зелена, а її квіт жовтий. Навіть у нашій давній пісні співається „Зелена рута, жовтий цвіт..." Де ж тоді політи цю „червону руту" і звідкіля вона взялася в нас? Чому вона так подобається нашій молоді?".

Звичайно, у природі немає червоної рути, і взялася вона із легенди і пісня, як пояснив автор слів і музики, Володимир Івасюк, народилась із легенди: Тільки зійдуть сніги і голубі смерекові гаї виповняться весняним гомоном піде довгокосе дівча шукати червону руту, кажуть, натрапить дівчина на це чар-зілля — знайде своє кохання. І тоді синьоокий легінь просвітає їй лише їй одній:

Червону руту не шукай вечорами,
Ти у мене єдина, тільки ти, повір,
Бо твоя врода, то є чистая вода,
То є бистрая вода з синіх гір.

„Червона рута" — це не просто пісня, це світла сповідь кохання, вічного пошуку надії й невичерпного почуття радости. „Червона рута" — це пісня Гуцульщини. Вона народилася тут, у цьому диво - краї.

Отож, як бачимо, недарма молоді так подобається ця пісня, бо в ній їхня мрія — мрія про прекрасне, юне кохання! І нехай співають вони її частіше, нехай чарують одне-одного! Бо там, де є щире, чисте кохання — там щастя!

Євгенія Чайка

Торонто

Д-р Василь Кіналь

ДВАДЦЯТА МЕДИЧНА СПЕЦІЯЛІЗАЦІЯ

Теперішнє американське населення з тугою згадує повоєнні 1940 - 1950 роки, коли то зв'язок родини із своїм т. зв. родинним лікарем був такий близький. Американці з радістю згадують ті часи, коли домашньому лікареві були відомі усі проблеми здоров'я родини й він був спроможний прийти їм з допомогою, чи то даючи першу поміч сам особисто, чи забезпечуючи пацієнтів лікуванням у лікарні. Тепер частіше чути нарікання на лікарів, що вони не допомагають населенню в тій мірі, як могли це робити давніше.

Ті, які знають ближче лікарський світ, певні, що винні у цьому не лікарі, але обставини в лікарському світі. Лікарі в більшості і далі віддані своїм обов'язкам, вони готові нести поміч родинам системою родинних лікарів, одначе зовнішні причини, які заіснували, впливають відємно на існуючий стан.

Які ж причини вплинули на ці зміни? Надзвичайний розвиток медичної науки, особливо в ЗСА, який припадає на згаданий паріод часу, був причиною того, що окремі лікарі не змогли йти крок-у-крок з розвитком науки, бо система медичної освіти не сприяла цьому. Більшість медичних навчальних закладів звернула свою увагу на вишкіл спеціялістів. Витворився своєрідний гін до спеціялізації в адептів лікарського фаху. Також і серед загалу населення та державної й медичної адміністрації витворилися особливі тенденції трактувати упривілейовано лікарів спеціялістів. Їм більше платили, у війську вони автоматично діставали вищі ступені, кращі становища у праці, лікарів загальної практики не приймали на стаж до шпиталів, а, коли й приймали, то трактували як другорядних лікарів. Також і населення у багатьох випадках дивилося на них з меншою пошаною відносячи тих лікарів до „нижчої кляси" й звертаючись до них здебільша у наглих потребах, тоді, коли неможливо було дістати поміч спеціяліста.

Тож не диво, що ряди родинних лікарів щораз маліли. Старше покоління відходило, а нових кандидатів на лікарів загальної практики ставало все менше і менше. Коли давніше близько 50% студентів - медиків плянували стати родинними лікарями, тепер всього 10%, а то й менше, виявляють бажання бути лікарями в родинах. А до цього треба додати ще й те, що не було жодної медичної організації, яка б присвятила цій справі свою увагу, все було звернене на спеціялізацію. Щойно в році 1947 постала т.зв. „Американська академія загальної (медичної) практики", яка в 1972 р. змінила цю назву на „Американську академію родинних лікарів". Завданням її головним чином було обороняти становище і права домашніх лікарів, щоб вони могли цілком віддатися справі плекання здоров'я широкого загалу населення. Згадана установа має також своїм завданням дбати про поглиблення і поширення медичного знання свого членства, для цього минулого року у 114 медичних школах ЗСА була уведена програма для вишколу родинних лікарів, а 191 школа і лікарні впровадили систему дошколу для 1,771 родинного лікаря. Вітаючи цю акцію, один із науковців назвав її „визначною і найдалекойдучішою реформою у системі медичної освіти нашого часу".

Це єдина установа, яка ставить такі вимоги до свого членства, кожний бо член Академії є зобов'язаний доповнити свою медичну освіту 150 годинами участи в семінарах кожні три роки. У швидкому часі членство цієї установи зросло, бо коли в 1-му році існування було всього 2,000 членів, зараз їх є понад 35,000. Це друга по величині асоціяція у ЗСА.

Щоб осягнути намічену мету, підвищення кваліфікації своїх лікарів - членів, Академія утримує зв'язок із різними коледжами і бере участь у складанні навчальних програм, допомагає підбирати відповідних кандидатів і професорів. Вона також співпрацює із лікарнями, допомагаючи їм розвинути відділ спеціялізації родинних лікарів.

Установа плекає зв'язок з населенням, використовуючи всі сучасні засоби комунікації: радіо, телевізію, пресу тощо, вона знайшла жваве зацікавлення і підтримку в державних чинників на різних рівнях, що в свою чергу уможливило лікарям впливати на схвалення законів, важливих для лікарів та пацієнтів. Тому не диво, що населення також зацікавлене розвитком цієї ділянки праці лікарів. Зросла увага до загальної практики і у студентів медицини, щораз більше медичних шкіл творять відділи спеціялізації родинних лікарів. Сьогодні також майже в кожній більшій лікарні, побіч відділів хірургії, дитячих недуг, внутрішніх, положничо - гінекологічного та інших, існує також відділ лікарів родинного лікування. Загал населення у більшості випадків приймає цю нову спеціялізацію з ентузіязмом, бо ж люди хочуть мати лікарів, які були б добрими приятелями родин і одночасно ознайомлені з найновішими досягненнями в медицині.

Цей зворот у лікарському професійному житті має далекойдучі важливі проекції. Добре вишколений родинний лікар, вихований на засадах відповідальности за здоров'я родин, а з тим і народу, ознайомлений із спеціяльною ділянкою запобіжної (превентивної) медицини, що має багато спільного з ментальною гігієною, стане необхідний кожному в житті. А запобіжна медицина буде найбільше наголошуватись у його лікарській практиці, бо вже здобуваючи медичне знання, він буде знати те, що лікар загальної практики звичайно навчався із своїх помилок і досвіду. Родинний лікар стане популярним, бо з ним можна буде говорити, він буде служити родині і тоді, коли комусь з її членів долягає щось незначне, і тоді, коли буде поважна потреба.

Було б особливо корисним і для наших молодих лікарів ближче познайомитися з можливостями нової спеціялізації, стаючи членами згаданої асоціяції. Це дасть їм змогу доповнювати своє фахове знання, таке необхідне в нашому складному і багатогранному житті, щоб могти справді стояти на службі населення.

(Кінець).

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО МИНУЛЕ — ДУМАЙМО ПРО МАЙБУТНЄ!

ПРОТОКОЛ

28-ої ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яка відбулася в Marriott Motor Hotel, Philadelphia, Pa. в тижні від понеділка, 20-го травня 1974 року.

(12)

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА АНТОНА ДРАГАНА

Нашу новозбудовану 15-поверхову Українську Будівлю над Гудсоном в Джерзі Сіті ми в „Свободі" назвали „Видимим знаком невидимих вартостей" нашого Українського Народного Союзу. І до цих „невидимих вартостей", що їх становлять 90 тисяч членів, близько 40 мільйонів долярів майна, отже величезний резервуар людських і матеріяльних ресурсів, треба зарахувати чи не в першу чергу ці наші таки справді невидимі вартості, що ними є ідейність, трудящість та величезний вклад у наш розвиток, виразником яких є офіційний орган нашого Союзу, щоденник „Свобода" з її англомовним „Українським Тижневиком", дитячим місячником „Веселкою", щорічними календарями-альманахами та всіми іншими публікаціями.

За звітові чотири роки в світі, в Америці і Канаді та в Україні, як і в нашій громаді та в нашому Союзі сталися нові події, заіснували нові уклади сил, наступили зміни в порядку вартостей, виникли нові концепції, а завданням і обов'язком преси, до якої належать і публікації УНСоюзу, є не тільки все це реєструвати і про все це інформувати, але й займати становище, вияснятн та допомагати читачам відповідно приймати всі виклики дня і доби.

У світі

До найважливіших подій у світі в звітовому часі треба зарахувати закінчення В'єтнамської війни, нову ролю в міжнародній політиці та в міжнародному укладі сил континентально - комуністичного Китаю та загострення його конфлікту із Совєтським Союзом, конфронтацію багатьох світових сил й інтересів на Близькому Сході, нову фазу „політики відпруження" в американсько-совєтських відносинах, великі пересунення в економіці, включно з енергетичною кризою, нові досягнення в здобуванні космосу з рекордовим часом побуту американських астронавтів в орбіті Землі, дальша деґенерація комуністичних систем, ряд змін та революцій в країнах Латинської Америки, величезні зміни та переоцінки вартостей, при дальшому великому розвитку технології й інших надбань науки та рівночасно при замітному дальшому упадку особистих і суспільних моральних вартостей.

В Америці

Американський нарід і ми з ним переживаємо, коли мова про внутрішні відносини, прочищування суспільного життя від корупції та дивної погоні за особистою наживою, що охопили „владу народу, через нарід і для народу" на всіх її щаблях, від міських урядів починаючи, а на найвищих федеральних постах кінчаючи. Бездарна „конфронтація" у В'єтнамі та її остаточне припинення штовхнула американську політику в скрайність „пертрактацій замість конфронтацій", що зручно використовують кремлівські верховоди для рятунку і розбудови господарства і технології своєї рабовласницької імперії. Сьогодні, правда в мирі, але у великому внутрішньому, зокрема моральному розтерзанні Америка йде на зустріч 200-річчю своєї незалежности в 1976-му році. Ріст і розвиток добробуту не завжди йде впарі із ростом моральних вартостей, часом цілком навпаки. Коли мова про наші окремі зацікавлення внутрішньоамериканським розвитком, у звітовому часі замітно збільшилася увага та розуміння вартостей і вкладу етнічних груп. Поступово, але певно Америка перестає бути „перетоплюючим глечиком", визнаючи свою етнічну та культурну мозаїку і починає сприяти не тільки їхньому збереженні, але й розвиткові.

У Канаді

У звітовому часі були дві замітніші тенденції розвитку, що мають свій імпакт і на наше поселення в тій країні: підкреслювана канадська незалежність із добрими прикметами канадського націоналізму з одного боку, а виразний напрям до багатокультурности, в якому поважну і часто провідну та ініціятивну ролю грає наш заступник головного предсідника на Канаду, сенатор Пвло Юзик, з другого боку.

В Україні

Звітові чотири роки позначилися новим тотальним наступом окупаційного режиму на українство та українську духовість і її виразників та носіїв. Нові репресії, шикани і переслідування, нові арешти і суди та запроторювання до в'язниць, каторжних таборів і закладів для божевільних, новий терор та нові, найбільш рафіновані русифікаційні заходи режиму зустрічаються із зростаючим самооборонним спротивом нашого народу, зокрема його молодшого покоління, що створює однаково нові загрози, як і нові надії та можливості.

Наша громада

У звітовому часі наша громада продовжувала свої світлі традиції та жила життям своїх країн і свого народу. Відбуті в тому часі Конґреси наших центральних установ, Українського Конґресового Комітету Америки і Комітету Українців Канади, як і наша світова надбудова — Другий Світовий Конґрес Вільних Українців були промовистим віддзеркаленням усіх тих подій і справ, займали до них становище та шукали розв'язки. Звітовий час також позначився дальшим замітним розвитком наших громадах в ЗСА і в Канаді, кадри наших професіоналістів поповнилися новим доростом, ми мали поважні досягнення в усіх ділянках життя наших країн, зокрема в найважливішій для нашої ідентичности — культурній і науковій, наявним доказом яких може послужити створення Гарвардського Центру Українських Студій та поважне зацікавлення цими студіями інших американських і канадських університетів. До замітнішого і надійнішого розвитку в тому часі треба зарахувати активність нашої молоді, зокрема студентської, у відгомін на події в Україні.

Очевидно, що не тільки світлами, але й поважними тінями позначився наш розвиток у звітовому часі. Рівночасно із дальшими консолідаційними тенденціями, виникли нові суперечності і нові непорозуміння, порядок наших вартостей все ще не встановлений вповні в нашій практиці, наші слова і резолюції все ще не йдуть впарі з нашими ділами, тут і там спостерігаються виразні познаки маразму, збайдужіння і оспалости, наші кличі і „звернення" часто заступають нам нашу дію.

Наша установа і її публікації

Сказане – це тільки дуже загальна характеристика того тла, на якому працювала і розвивалася в звітовому часі наша установа, Український Народний Союз, та з яким щоденно зустрічався його Видавничий відділ, зокрема його періодичні публікації: щоденник „Свобода", англомовний „Український Тижневик" та дитячий місячник „Веселка". І як наш Союз, як найбільша і найвпливовіша та найзаможніша установа, через своїх репрезентантів та завдяки активності і прикладній жертвенності десяток тисяч свого членства, грав вітальну ролю в нашому розвитку та в наших акціях, так і його публікації мали на цей розвиток виїмковий вплив. Чотири річники „Свободи", „Українського Тижневика", „Веселки" і чотири наші календарі-альманахи можуть послужити переконливим доказом на це твердження і вони є нашим найповнішим і найвимовнішим звітом для цієї Конвенції.

Велика зміна

Зміна, про яку мова та яка заіснувала в звітовому часі, відноситься тільки до осіб, а не до газети, її напрямку чи її служби. Але ця зміна була справді велика, бо саме в звітовому часі доосновно змінився склад редакції, як із шести редакторів щоденника, які заповнювали його своїми вістками, статтями і коментарями протягом останніх двадцяти років, залишився тільки один — цей звітодавець.

Під кінець 1971-го року відійшов від праці в редакції щоденника на емеритуру один з найвидатніших літературознавців - науковців, автор багатьох книг і безлічі рецензій та літературних оцінок, проф. д-р Лука Луців.

В минулому 1973-му році, в короткому промежутку часу відійшов від праці в „Свободі" також на емеритуру один із найвидатніших наших редакторів - публіцистів за останнього півсторіччя, колишній начальний редактор львівського „Діла" ред. Іван Кедрин-Рудницький.

З відходом на емеритуру цих двох ветеранів пера, д-ра Луки Луцева і ред. Івана Кедрина-Рудницького, в редакції „Свободи" закінчилась — можна б сказати — доба будівничих держави. Обидва бо вони, подібно як і попередник цього звітодавця на пості головного редактора д-р Лука Мишуга, були активними учасниками визвольних змагань та державного будівництва під час і після Першої світової війни, вони знали і пам'ятали рідну державу, рідну владу, рідне військо, вони цим жили і цими державними категоріями мислили під час своєї редакційної праці.

Ред. д-р Лука Луців

Ред. І. Кедрин-Рудницький

Ред. Вячеслав Давиденко

Ред. Богдан Кравців

Незабаром після них в тому ж 1973-му році відійшов також на емеритуру після двох десятків літ праці в редакції „Свободи" редактор Вячеслав Давиденко, один з найкращих наших мово- і літературознавців, редактор великого знання і великої культури, неперевершений знавець совєтської системи, жертвою якої він сам був аж до Другої світової війни, великий соборник в слові і ділі.

Кілька місяців перед ним відійшов від праці в редакції „Свободи" на власне бажання і не на емеритуру, але до іншої праці, великий майстер пера, редактор Леонід Полтава.

Оцей наглий, хоча і від років передбачуваний справжній „великийісход" з редакції „Свободи" завершив уже в квітні цього року знову ж один з найвидатніших, в багатьох відношеннях неперевершений редактор, публіцист, поет, літературознавець і науковець з величезним знанням і досвідом, редактор Богдан Кравців.

На славу і на відхід цих у кожному відношенні з великої літери Редакторів та мужів науки і культури і майстрів пера, як мій редакційно - конвенційний салют хочу сказати, що хоча вони — за винятком ред. Полтави — старші від цього звітодавця віком, мають більше знання і більші кваліфікації, я не уявляю собі більш льояльного відношення, кращої співпраці, більшої допомоги і піддержки та більшого зрозуміння, як я мав від них — можу сказати — моїх учителів на пості їхнього шефа у складній та відповідальній редакційній праці протягом минулих двох десятків років. Це в першу чергу їхня заслуга, що в тих трудних роках „Свобода", а з нею і наша установа та громада прийняли багато викликів, оминули багато сциль і харибд та записали не одну світлу сторінку в історії нашого розвитку. Вони заслуговують і їм належиться тривала вдячність всієї нашої установи та всіх її членів.

Ми раді, що вони, відійшовши від цілоденної праці в редакції, всі далі залишаються активними її членами, далі активно допомагають нам в кожній потребі не тільки радою і порадою, але й працею. Власне такій їх поставі треба у великій мірі завдячувати, що така нагла і радикальна зміна в складі редакції не призвела до того, що можна б вважати кризою, та вможливила продовжувати редакційну роботу і давати собі раду з усіми зв'язаними з такою працею трудноцами і відповідальностями.

Нові сили

До цього в не меншій мірі причинилися та дали свій вклад заанґажовані на працю в редакції нові редакційні сили.

Після відходу д-ра Луки Луцева, на працю в редакції поступила редактор Любов Коленська, перша жінка в редакції „Свободи" за всю вже понад 80-літню історію цієї газети. Ред. Л. Коленська вже має своє ім'я в нашій літературі і не тільки її праця, але й голос в редакційних справах збагачують та поширюють редакційну думку, упра-вильнюють становище до ряду проблем, надають їм нового виміру. Характеристикою тих радикальних змін, що зайшли в нашій редакції в звітовому часі, може послужити факт, що після двох з половиною років праці в редакції щоденника, ред. Л. Коленська щодо часу затруднення вже є редакційною „сеньйоркою".

До болю відчуту прогалину в редакційній праці, викликану відходом ред. Івана Кедрина - Рудницького, пощастило заповнити з повним успіхом заанґажуванням на

Ред. Любов Коленська

Ред. Михайло Сосновський

Ред. Василь Тершаковець

Ред. Володимир Левенець

працю в редакції одного з найбільш кваліфікованих наших молодших науковців та публіцистів і редакторів - професіоналістів, д-ра Михайла Сосновського, який працює в редакції від вересня 1972-го року.

Надійним поповненням редакційного складу вважаємо д-ра Василя Тершаківця, який поступив на працю в редакції в травні 1973-го року, та ред. Володимира Левенця, який працює в редакції „Свободи" від жовтня минулого 1973-го року.

Не легко, якщо взагалі можливо, буде нам заповнити редакційне місце ред. Богдана Кравцева. Сьогодні наша редакція все ще не працює в повному складі, але вже пороблено ряд заходів, щоб знову зібрати і наладнати такий редакційний склад, щоб не тільки продовжував, але й поширював та вдосконалював дальше ту працю і ту службу, до яких він покликаний.

Членом нашої редакції — і разом з цим звітодавцем — своєрідними „останнім могіканином" дотеперішньої редакційної „старої ґвардії" вважається наш неперевершений фейлетоніст, Іван Керницький- І к е р , хоча не працює в приміщеннях редакції.

Такими ж членами редакції поза редакцією є наші незрівняні і довголітні „колюмністи" д-р Михайло Данилюк „На медичні теми" та інж. Лев Яцкевич про „Науку і життя". В останньому часі деякі постійні рубрики в щоденнику вже започатковано, інші заплановано.

Трудні часи, викликані великими змінами в редакційному складі, допомагають нам видатно перемагати наші співробітники - кореспонденти, як давні, так і нові, я к і включилися в їхні ряди вже в звітовому часі, збагачуючи і поширюючи друковані в наших публікаціях матеріяли своєю думкою, своїм знанням та свідомістю своєї відповідальности і бажанням причинитись до загального розвитку нашої думки. Наша вдячність цим нашим співпрацівникам - кореспондентам тим більша, що ми можемо рекомпенсувати їхню співпрацю радше тільки „символічними" гонорарами.

АНГЛОМОВНИЙ „УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК"

Радикальні зміни, які в звітовому часі заіснували в редакції щоденника, не відносяться до редакції англомовного тижневика, редактором якого від січня 1962-го року є ред. Зенон Снилик. Йому і віддаю голос для звіту з редакції цього тижневика.

REPORT by ZENON SNYLYK,
Editor, The Ukrainian Weekly

The four-year period between the 27th and the 28th Regular Conventions of the Ukrainian National Association can certainly be characterized as one of the most exciting in the history of Soyuz and, for that matter, in the history of our entire community of which the UNA is an integral and certainly one of the most solid parts. It has been a period of change, of partial transition, of gradual yet all too obvious reassessment of priorities. Perhaps the best example of this ongoing transition is the fact that of the seven-member staff of our publications, the Svoboda daily and The Ukrainian Weekly, still with us four years ago, only two "old" faces remain—that of the Editor-in-Chief and of The Weekly Editor. Five members of the "old guard", now in retirement, have been replaced by "new blood", a process that finds its parallels in the structure of our own organization as well as in others.

Even if the process itself is often painful, change does bring positive results. Sometimes not immediately visible to the eye and, therefore, subject to debate, changes that have stood the test of time invariably stimulate growth and lead to new achievements. And our community has experienced some of them over the past four years. With no small degree of pride we denote the fact that the UNA—its officers and members as well as its official publications—played a leading, often decisive, part in providing the initiative, the spirit, the resources and the manpower in the process of accomplishment.

In what was an inspiring, almost frenetic, countdown on the pages of Svoboda and The Weekly, our community met the deadline for the 1.8 million dollar endowment of three chairs of Ukrainian studies at Harvard university, an achievement of enormous importance for the rectification of Ukraine's image not only in the realm of scholarship but in the eyes of world public opinion. That the consummation of this project was both necessary and timely is reflected in the fact that the slowly emerging clarion voices of freedom in Ukraine were suddenly muted by the barbaric regime, shackling behind bars whatever intellectual thought managed to surface under conditions of inhuman oppression. Our community in America, led by young professionals, youth, students and activists mostly from our own Soyuz ranks, responded forcefully and generously in consummating the Harvard project.

Undeniably, the movement of resistance in Ukraine, the spirit of protest against incessant Russification, the quest for human, national and civil rights had a profound effect on the resurgence of Ukrainian consciousness among our young people here. This was amply demonstrated in their involvement in protest actions—demonstrations, letter-writing and fund-raising campaigns—to help ease the plight of their kin in Ukraine and to support their aspirations. This was equally well reflected in greated and bolder participation of our young people in our community life on every level. The Second World Congress of Free Ukrainians, held last year in Toronto, the XIth Congress of the UCCA, held in New York two years ago, are but two examples of our youth participating and, most importantly, seeking a voice in the affairs of our organized life in the New World. As in countless instances before, it was the UNA that set the tone when its motto of four years ago—"In Tribute to Pioneers—With Eyes Toward Youth"—was picked up by the entire community with tangibly beneficial results. Though we have yet to bring into the fold thousands of those who had become alienated over the years, we are at least on the way of arresting the attrition. In the years ahead we must keep the door wide open and assure a place in our community and in our organization for every young Ukrainian. Our young people of today are slowly emerging from the disenchantment and the turmoil of the sixties and, like their counterparts in the American society and in Ukraine, for that matter, are becoming increasingly idealistic, in no small degree reminiscent of our pioneer-founders who launched our Soyuz 80 years ago and who battled with courage and determination against the adverse conditions of a new and strange environment. But our young people are also aware of professionalism— knowledge and expertise—endemic to our society and to the world in which we live. It is this synthesis of idealism and professionalism that characterizes our young people's attitude to and participation in our community life as well as their own activities designed not only to preserve the Ukrainian heritage but develop it and thus foster the Ukrainian identity on all levels of societal action. It is a welcome change, one that is evident in the proliferation of young performing groups, choruses, individual artists who are making a mark on both the Ukrainian and the American scene, as well as professional people in all walks of life who by virtue of their individual achievements are enhancing the total image of Ukrainiandom.

A UNA first and only that also belongs in that category is the construction of the 15-story "Ukrainian Building" appropriately dedicated to our pioneers on the day Soyuz became 80 years old. It is the first Ukrainian built and owned skyscraper in the free world and it launches a new phase in the life of our organization. To be sure, there are voices that contest this view. We feel it is a change that must be given a test of time. The relocation to the new headquarters by the UNA has already set in motion the process of continued modernization with the view to better servicing our membership, in addition to enhancing our image among our fellow-citizens and eliciting their admiration and respect. It is an accomplishment that was made possible by the past and present activists of the UNA family, who have elevated Soyuz to the position of the largest and strongest Ukrainian organization in the free world.

As we have stated editorially and in our previous reports, as the English-language organ of the UNA, our future is intrinsically tied to the spirit of modernization and progress that has now been set in motion. As a newspaper designed to serve our young people and to disseminate truth about our people and our life among non-Ukrainians, The Ukrainian Weekly strives to respond to the demands of idealism and professionalism, to constantly improve both the volume and the quality of coverage, and, like the UNA and Svoboda, to remain in the position of leadership. It is safe to say that no other publications have seen as many prominent bylines on its pages as Svoboda and The Ukrainian Weekly. This situation prevails today, though we have lost many a knowledeable contributor over the years, the astute Prof. Clarence Manning being one of them. But, again, we are heartened by "new faces" from among the younger ranks whose names are abounding on the pages of The Weekly. Primarily, these are the early fruits of UNA's journalism scholarship program. George Wirt and Halya Matkowsky were two new people working with us under this program for the benefit, we think, of both themselves

and our readers. Since last summer, first on a part time basis, and as of January, after completing his university studies, on a full-time basis, we are availing ourselves of the exceptional talents of Ihor Dlaboha, a capable writer and an imaginative young man who is rapidly becoming a full professional. Fluently bilingual—a must for our staff—the inclusion of Mr. Dlaboha in our heretofore one-man staff gives us an opportunity to increase both the volume and the quality of coverage. The interest of many more young people in our publication—as readers and contributors—is the kind of encouraging demand that we wholly welcome. Coupled with our forthcoming relocation to the new premises and imminent modernization of equipment, it is bound to usher in a new, exciting phase in our publishing endeavors. As always in the history of our organization, the key to the novel enterprise has been not only the working staff, but mainly the Convention, the delegates and the leadership. We hope that this 28th quadrennial assemblage of the UNA in Philadelphia, meeting as it does in the eightieth anniversary year of our organization, will address itself with courage, vision and wisdom to this as to many other exciting tasks that confront our organization and our people at this time in history.

It is in this spirit that we extend our best wishes for a meaningful and productive session to the supreme officers and the delegates representing our rank and life.

ДИТЯЧИЙ МІСЯЧНИК „ВЕСЕЛКА"

Так сталося, що теперішні періодичні публікації Українського Народного Союзу минулого 1973-го року відзначали свої — можна б сказати — математично половинчасті ювілеї: 80 - 40 - 20 — щоденникові „Свобода" сповнилося 80 років, англомовному „Українському Тижневикові" 40 років і дитячому місячникові „Веселка" 20 років. Маючи й це до деякої міри на увазі, ми докладали багато зусиль та робили багато заходів, щоб у цей ювілейний рік для всіх періодичних публікацій УНСоюзу виконати постанову Головного Уряду та започаткувати чергову нашу періодичну публікацію — двомовний журнал для молоді, але — на жаль — не пощастило, до деякої міри також з уваги на труднощі і ускладнення, що їх викликали зміни в редакційному складі „Свободи". Проте, добре сталося, що Головний Уряд УНС саме в тому році таку ухвалу виніс, бо колись — сподіємось — з нею можна буде зв'язувати і ювілей запляннованого нашого чергового періодичного видання.

Отже, наша „Веселка" в минулому році відзначила своє 20-річчя, значить, на ній уже виховувалось одне наше покоління. Також в редакції „Веселки" не було в звітовому часі більших змін, хоча деякі були і про це говорить у своєму звіті редактор цього журналу, проф. Володимир Барагура, якому і віддаю слово.

ЗВІТ РЕД. ВОЛОДИМИРА БАРАГУРИ

Упродовж свого існування від 15-го вересня 1954 р. до сьогодні, виданий УНС у В-ві „Свобода" журнал для дітей „Веселка", це свого роду 20-томова дитяча енциклопедія українознавства й хрестоматія української дитячої літератури, що охоплює понад 5 тисяч сторінок великого формату з безліччю віршів, поем, пісень, казок, переказів, леґенд, оповідань, розповідей, статейок, сценічних картин, діялогів п'єсок, оперток, сміховинок, гуморесок, серійних образкових історійок, ігор, хороводів, розваг, загадок на всякі теми з дитячого життя й на теми, які цікавлять малого читача. Текст прикрашений і оживлений коло 6 тисяч ілюстраціями, світлинами, заставками, кінцівками. Це невичерпне допоміжне джерело, правдива скарбниця матеріялів для виховання молодого покоління для батьків, учителів, виховників у домашньому вихованні, в передшкіллі, в школі, на курсах, у виховних таборах, молодечих організаціях, театральних гуртках, гуртках книголюбів, при влаштовуванні дитячих імпрез. „Веселка" дає дітям корисну й цікаву лектуру, навчальний, виховний і розваговий матеріял.

За час свого існування журнал перейшов кілька розвоєвих етапів, змін і достосувань до біжучих потреб і вимог, але основна його ідейна, виховно-диктатична й літературно - мистецька лінія залишилася без змін. „Веселка" є всеукраїнським, загальнонаціональним журналом без будь-яких партійно - групових, територіяльних, чи релігійно - визнаневих упереджень, без провінційноного партикуляризму так щодо матеріялів, як і щодо добору співробітників. Основний натиск покладений на українознавчі матеріяли. Журнал бере до уваги всі аспекти виховання дитини — національне, суспільно-громадське, релігійно-моральне, естетичне за допомогою мистецького слова, малюнку, музики. Остаточною ціллю журналу є причинитися до реалізації виховного ідеалу української людини поза межами материка, щоб українська людина, всякаючи в новий ґрунт і нове оточення, не відставала від свого народу.

„Веселка" є творчою плятформою для національних українських дитячих письменників у вільному світі. Тому журнал не передруковує творів з підсовєтської України, хіба, що це писання замучених ворогом українських дитячих письменників, чи твори письменників такої міри, як Рильський, Забіла.

У журналі поміщені твори кількох десятків живучих і раніших дитячих письменників та ілюстрації кільканадцяти ілюстраторів — сучасних і раніших. Співробітниками є також діти - читачі. Стосується також методу ротації матеріялів, тобто передруковується з раніших річників „Веселки" вартісніші й цікавіші матеріяли, які є нові й свіжі для нових читацьких річників. Завдяки „Веселці" побачили світ багато досі недрукованих творів, які не мали можливости бути опублікованими книжковими виданнями. Так само на сторінках „В" появилися передруки деяких рідкісних і тяжко доступних тепер творів.

Найважливіші зміни, які зайшли за час довголітнього існування журналу, це передусім зовнішньо-технічне покращання. Початково „В" появлялася як додаток до щоденника „Свобода" на газетному папері чорним друком. Від 1957 „Веселка" почала виходити на доброму журнальному папері кольоровим друком. Друга зміна стосується видавничо - структурального порядку — „Веселка" відокремилася від щоденника й стала самостійним виданням у В-ві „Свободи", базованим на передплатах і пресовому фонді.

Від початку появи журналу до 1972 р. журнал редагувала колеґія з трьох членів ОПЛДМ (Володимир Барагура, Роман Завадович, Богдан Гошовський), але через кризу в ОПЛДМ В-во „Веселка" зрезиґнувало з марки й патронату ОПЛДМ, а через позаредакційні причини вийшов із складу редакції ред. Богдан Гошовський так, що тепер журнал редагують: Володимир Барагура й Роман Завадович при видатній допомозі повсякчасного її мовного редактора проф. Вячеслава Давиденка, мистецького консультанта проф. Петра Холодного, музичного дорадника проф. Осипа Залеського й останньо також інж. Романа Лавровича.

Персональні зміни зайшли також і в складі співробітників-авторів й ілюстраторів. Деякі з них відійшли назавжди, інші через різні причини вибули з складу співробітників, зате прибули нові.

Найбільш дошкульно відчувається недостачу нових, свіжих, молодих авторів, бо люди молодшого покоління не володіють українською мовою так задовільно, щоб писати літературні твори, а якщо між ними є такі, що творять літературною мовою, то немає в них зацікавлення дитячою літературою. Краще стоїть справа з ілюстраціями, бо засоби вислову образотворчого мистецтва є міжнародні. Але ілюстратори творів з українською тематикою мусять бути ознайомлені з українським життям.

У В-ві „Веселка" вийшло 6 книжкових випусків.

Треба сподіватися, що з перенесенням В-ва і друкарні до нових приміщень буде відновлена книжкова серія „Бібліотеки „Веселки". Більшість книжкових видань, що появляються чи то у В-ві ОПЛДМ, чи в приватних видавництвах, це здебільша передруки з „Веселки" з використанням її матеріялів, ілюстрацій, а навіть кліш. Треба тільки жаліти, що видавці, використовуючи ці матеріяли з „Веселки", не почуваються до обов'язку подати джерело передруку. Матеріяли з „В" подибуються також на сторінках для дітей у різних журналах чи газетах.

Редакція й співробітники „В" не обмежуються тільки до праці в журналі. Їх трудом появляється багато освідомних статтей про потребу виховання молодого покоління за допомогою мистецького друкованого слова, вони брали участь у панелях, дискусіях, з'їздах з доповідями на виховні теми, пишуть рецензії на дитячі видання, беруть участь у виставках дитячих книжок, графіки й оформлення книжки, радіомовленнях, допомагають у випусках платівок для дітей. Заходами „Веселки" появилася брошура В. Барагури п. н. „Веселка в школі" з методично - дидактичними вказівками учителям і виховникам, як послуговуватися журналом у навчально - виховній праці.

„В е с е л к а" виконує також політичну ролю. Вона є противагою до видаваних в підсовєтській Україні псевдоукраїнською мовою видань, які замість виховувати наших дітей в українському дусі, використовують цю мову до защеплювання в душах дітей московсько-большевицької ідеології. Поява „В" показалася загрозою для окупанта, й щоб внести дезорієнтацію, створено в Києві книжкове в-во „Веселка", яке останньо, між іншим, випустило книжку п. н. „Чап Чалап" Л. Письменної, отже здубльовано назву улюбленого дітьми персонажу ЕКА, що друкувався в еміґраційній „Веселці". На Пряшівщині також створено в-во „Веселка".

Найбільшою болячкою журналу є хронічне запізнювання появи чисел, що викликає оправдані нарікання.

„Веселка" має співробітників і читачів-передплатників у всіх країнах українського поселення у вільному світі. Листи й відгуки батьків, учителів, виховників, а зокрема малих читачів свідчать про потребу журналу, про непослаблене зацікавлення ним та є доказом, що журнал добре сповняє ролю, до якої покликаний. Позитиви журналу є: 1) гармонійна співпраця редакції; 2) широко розбудована мережа співробітників; 3) селекція й добір матеріялу під кутом його виховної й літературно-мистецької якости; 4) побудова кожного числа за пляном; 5) добра літературна мова; 6) гарне зовнішнє оформлення, 7) великий формат, добрий папір, чіткий друк, численні кольорові ілюстрації; 8) українсько - національне й позитивно - виховне цілеспрямування.

Коли тому кільканадцять років один американський професор - дослідник меншинних періодичних публікацій прислав до „Веселки" запитник з так зформульованими питаннями, що суґерували коротку долю цих видань, він напевно дивується тепер, що його, базовані на теорії „перетоплювального кітла" й на мертвій статистиці прогнози не сповнилися, й замість віщованих ним 3-5 років існування, „Веселка" протривала вже 20 років і є всі вигляди, що з ростом УНС і „Свободи" в новому приміщенні „Веселка" буде переживати новий етап свого розвитку. Бо тут грають ролю не тільки теоретичні міркування, формули й суха статистика, але й живучість нації.

Володимир Барагура
за Редакцію „Веселки"

Календарі - альманахи

До періодичних публікацій Українського Народного Союзу належать також щорічні календарі-альманахи, які в звітовому часі появлялися в повному 20-тисячному тиражі „Свободи" та належать до найбільш поширених і популярних книжкових видань. Досі, за своє 80-літнє існування, „Свобода" видала 64 такі календарі-альманахи, які сьогодні, разом з річниками „Свободи" становлять одне з головних перводжерел українського буття і розвитку в Новому Світі.

Книжкові видання

Із книжкових видань в звітовому часі треба згадати в першу чергу „Лікарський Довідник" нашого головного контролера д-ра Михайла Данилюка, що став справжньою „Книгою здоров'я" для багатьох читачів і віддав неоціненну прислугу нашим членам і через них нашій установі.

Подібну прислугу нашій культурі віддав д-р Лука Луців опублікованою у нашому видавництві книгою „Василь Стефаник — співець української землі". З інших книжкових публікацій у в-ві „Свобода" в звітовому часі появилася: Авраама Шіфріна „У совєтській катівні", справжнього декана наших співробітників-кореспондентів проф. Панаса Феденка „Минуло півстоліття", Алли Косовської „Двісті перший", Миколи Понеділка „Рятуйте мою душу!" та збірник „Лука Мишуга" під редакцією цього звітодавця.

Англомовна Енциклопедія Українознавства

Під час попередньої нашої 27-ої Конвенції в 1970 році делеґатки і делеґати мали нагоду познайомитись з одним, спеціяльно на ту конвенцію приготованим провізоричним примірником другого тому Англомовної Енциклопедії Українознавства, що появилася в наступному 1971- році під головною редакцією проф. д-ра Володимира Кубійовича та під фірмою Наукового Т-ва ім. Шевченка у видавництві Торонтонського університету старанням і коштом Українського Народного Союзу. Цей другий том, разом із виданим в 1963 р. першим томом, становлять разом 2,579 сторінок — як це ствердили однодушно кваліфіковані рецензенти — найбільш джерельного і авторитетного, компетентно оформленого комплексу знань про Україну, її нарід і його історію і культуру. Сьогодні ця книга має великий попит і з неї користають сотні і тисячі студентів та науковців, зацікавлені Сходом Европи. Сьогодні ми з гордістю говоримо про Гарвардський Центр Українських Студій і про активне зацікавлення цими студіями багатьма іншими американськими і канадськими університетами і ми маємо всі підстави до того, щоб твердити, що саме ця Енциклопедія відкрила і промостила шлях до такого розвитку. Заки над Гудсоном виріс новий і модерний 15-поверховий хмаросяг УНСоюзу із заліза і бетону, УНСоюз раніше побудував куди більший і куди важливіший та потрібніший хмаросяг авторитетних знань про Україну, що його видно сьогодні з усіх усюдів світу.

Цей наш хмаросяг ще далеко не закінчений, бо ми можемо, повинні і мусимо піднести його ще вище, поза хмари все ще існуючих у світі плутанин, пересудів та прямого невігластва щодо України, опублікувавши ще три дальші томи, цим разом гаслово - словникової Енциклопедії. В цій справі ми, маючи відповідну ухвалу попередньої Конвенції та Головного Уряду, вже в принципі порозумілися з головним редактором та українськими видавцями і маємо всю надію, що цей найбільший з найбільших наших видавничих плянів буде, за Вашою згодою і апробатою, здійснений вже до чергової, 29-ої Конвенції УНСоюзу в 1978-му році, що дай Боже.

Інститут Англомовної Енциклопедії

Наші далекозорі попередники вчинили УНСоюзові, як і всі нашій громаді та українській справі, величезну прислугу, започаткувавши майже сорок років тому публікації англійською мовою для вжитку і освідомлення наших американських і канадських співгромадян, слушно поставивши справу поширювання правди про Україну за головну в порядку наших завдань. З цієї їхньої далекозорости зродилася також і Англомовна Енциклопедія Українознавства. Проте, ми були б негідними спадкоємцями і продовжувачами великих ідей і починів, якщоб ми тепер думали спочити на лаврах.

Я впевнений, що так не станеться. Про це вже була мова на попередній конвенції і це вже провізорично оформив Головний Уряд, рекомендуючи створити в рямках нашого Союзу півавтономний Інститут Англомовної Енциклопедії Українознавства, який існуватиме назавжди та який дбатиме, щоб започаткована нашими попередниками праця для поширювання правди про Україну вже ніколи не припинилися, аж ця правда остаточно переможе!

Адміністрація, друкарня, книгарня

Разом з редакцією, чи радше крім редакції, складовими частинами видавництва є адміністрація, друкарня, книгарня й експедиція і тільки відповідна координація праці та повна співпраця між ними може запевнити не тільки нормальне функціонування, але й максимальну продуктивність такого складного підприємства, як ним є видавництво, та ще видавництво громадської установи. Думаю, що власне така повна співпраця і взаємодопомога у в-ві УНСоюзу не тільки існує, але й могла б послужити добрим прикладом.

Також у звітовому часі адміністрація працювала під найбільш компетентним проводом пані Любови Лапичак із такими досвідченими та відданими працівничками, як пані

Любов Лапичак

Анатоль Домарацький

Квітка Стецюк, пані Дарія Семеґен, пані Олена Гентіш і пані Олена Смотрич. Більших змін в складі працівників адміністрації не було.

Натомість ряд змін зайшло в складі працівників друкарні, яка і в звітовому часі працювала під вмілим і дбайливим проводом її керівника Анатоля Домарацького. Відійшов у звітовому часі з праці в друкарні на іншу, більш відповідну його студіям і кваліфікаціям працю попередній керівник друкарні Роман Ференцевич. В тому ж часі заанґажовано нових кваліфікованих працівників.

Книжковим відділом завідував чи не найбільш досвідчений в такому ділі наш сеньйор дир. Петро Постолюк, виконуючи при цьому й ряд адміністраційних праць.

„Лицем до молоді" на практиці

Юрій Вірт

Ігор Длябога

Моттом нашої попередньої, 27-ої Конвенції було: „У пошані до піонерів — лицем до молоді!" і воно стало базою плянувань та поступування у „Свободі", до чого у відповідній мірі причинилися і згадані вже доосновні зміни в нашому редакційному складі. З відходом на емеритуру старших редакторів, наша редакція поважно „відмолодніла" із добрими виглядами на майбутнє. Вже цього року заанґажовано на постійну працю в редакції меткого і здібного 22-літнього адепта журналістики Ігоря Длябогу, який щойно здобув свій перший університетський диплом. Цього року дістане такий диплом чотирорічний стипендист УНС в журналістиці, Юрій Вірт, який, ще бувши студентом та практикуючи-працюючи з рамени університету в кількох американських газетах, здобув найвищі признання і похвали, включно з престижевою крайовою нагородою Гирста та двома першими відзначеннями Пресової Асоціяції стейту Ню Джерзі за найкращі „вістки на місці" („Ньюз он ди спат") та репортажі („Фічер сторіс"). Як зважити, що українці таки справді найслабше заступлені в тому, що називається американськими „засобами масової інформації" — преса, радіо і телевізія, то стипендійний вишкіл цього молодого журналіста - професіоналіста, при його особистих здібностях, можна зарахувати до найкращих і найбільш надійних інвестицій УНСоюзу, бо інвестицію в живу людину з думкою про наше майбутнє.

Кількома молодими і цілком молодими працівниками поповнилася наша друкарня, а під час вакацій із вакаційними працівниками - студентами ціле наше видавництво є під знаком молоді.

Перенесення до нових приміщень

Головна Канцелярія нашого Союзу вже перенесена і працює в нових приміщеннях, до яких в серпні цього року буде перенесене і видавництво. Непознайомлений зі справою міг би оправдано поставити запит: чому видавництво не перенесено разом з канцелярією УНСоюзу?

Це тому, бо справа перенесення видавництва далеко складніша, як перенесення канцелярії. Канцелярія — це люди і машинки та документи-папери. Видавництво — це люди і машини, великі машини, а в нашому випадку справа ускладнена ще тим, що всю нашу друкарську машинерію вже найвищий час і потреба змодернізувати, отже старі машини заступити модерними, новими. Дотепні бо твердження, що деякі з наших теперішніх друкарських машин пам'ятають ще о. Грушку, основоположника і першого редактора „Свободи", не далеко відбігають від правди. Знову ж закуп нових машин та перехід на нові методи праці і продукції вимагають найбільш уважної і дбайливої перевірки та підготови. Для інформації згадаю тільки дещо з найважливішого:

Досі „Свободу" друковано на — можна б сказати — передпотоповій плоскій пресі, яка друкує заледве яких чотиритисячі примірників газети на годину і при цьому часто псується, вже також зі старости. Були випадки, що нам літаком з Чикаґо доставляли деякі частини для цієї преси, щоб можна було докінчити друк газети.

В нових приміщеннях уже в скорому часі буде заінстальована, нова і модерна , т.зв. офсетна преса, яка друкуватиме по 15,000 примірників газети на годину, при чому друк і вигляд незрівняно кращі.

Перехід на новий спосіб друку викликає величезну „ключеву реакцію", що загачує всі відділи нашого видавництва, зокрема редакцію і складальний відділ.

Дальше, перехід на офсетну пресу вимагає інсталяції складної фотографічної апаратури та доосновних змін в підготові сторінкових форм до друку, що з черги вимагає й таких же змін у нашому складальному друкарському відділі. Досі наша друкарня працює в складальному відділі способом, що технічно називається „гарячим металем", з якого на лінотипах виливається рядки для дальшого процесування — замикання у форми та друку на пресі. Ми маємо шість лінотипів, з яких тільки два, і в найкращому випадку три, можна б було ще деякий час використовувати. Отже, якщо б ми залишились при дотеперішній, лінотипній формі складу із „гарячим металем", нам було б необхідно докупити ще щонайменше два нові і коштовні такі лінотипи. Згадаю ще, що навіть коли б ми переносили старі, ще сяко-тако можливі для вжитку лінотипи до нових приміщень, то і їх треба було б перебудовувати, бо в дотеперішніх приміщеннях ми користуємось газом для топлення олова, а газу в нових приміщеннях немає, отже треба було б переставляти - перебудовувати лінотипи на електричний струм. Маючи на увазі всі ці та ще багато інших ускладнень, ми почали дбайливу перевірку переходу нашого складального відділу на компютери, на яких складається рядки так само, як і на лінотипах, але без ужитку „гарячого металю", бо ці рядки фотографічним способом складається на папері й опісля їх не „замикається" як металеві у форми, але наліплюється на газетні форми, з яких опісля також фотографічним способом приготовляється плити для офсетного друку на пресі. Ця нова метода могла б бодай вдвоє збільшити нашу друкарську продукцію та її поважно вдосконалити. Але, повний перехід на нову систему вимагає ще відповідного перевишколу працівників.

Щоб подолати всі ті проблеми гладко і без більших забурень та перерв у нашій щоденній праці та щоденному випускові газети, ми бачимо тільки одну можливість: поступового переходу до нових приміщень та поступового переходу на нову друкарську систему.

Коротко плян такий:

На початку серпня цього року вже в нових приміщеннях буде заінстальована нова офсетна преса та необхідна фотографічна апаратура для виробу сторінкових плит, з яких опісля газета друкується на пресі. В тому ж часі в нових приміщеннях будуть заінстальовані адресографи для адресування і висилки надрукованої газети. Але, редакція і складальний відділ ще на деякий час залишиться в дотеперішніх приміщеннях і приготовлятимуть дотеперішнім порядком склад і сторінкові форми газети, з яких робитиметься відбитки та негайно доставляти вже до нових приміщень для дальшого процесування — вироблювання плит та друку на пресі. У тому ж часі плянується придбати і заінсталювати в нових приміщеннях бодай два складальні компютери і поступово переставляти на них працю складального відділу.

Залишаючи в продукційному стані старі машини і рівночасно інсталюючи та поступово переносячи працю на нові, дасть нам забезпечення — ми ж забезпеченева установа! — що цей перехід і ці доосновні зміни відбудуться без будь-якої затримки в нашій видавничій діяльності.

Можна передбачити, що повний перехід видавництва до нових приміщень та на цілком нову, модерну систему буде завершений найпізніше до кінця цього року. Додам, що ці зміни після їхнього завершення відкривають перед видавництвом УНСоюзу величезні нові можливості, якщо вони будуть вміло і вповні використані. У цьому відношенні перед нами в найближчому часі трудні і великі завдання, але й велике майбутнє.

Звітуючи про перенесення до нових приміщень, я згадав головно про нові машини і нову систему праці. На цьому, очевидно, це перенесення далеко не вичерпується. Хто бачив нові приміщення для видавництва, той знає, що в них одне з головних місць призначене на нашу бібліотеку і наші архіви. УНСоюз і „Свобода" мають бо всі можливості і вигляди, щоби мати в своїх приміщеннях найбільшу і найповнішу українську бібліотеку у вільному світі, справжню нашу українську Конґресову Бібліотеку, та найбагатший архів з джерелами для дослідів нашого минулого та плянування нашого майбутнього. Тоді наш хмаросяг буде не тільки видимим знаком невидимих вартостей, але й видимих у формі нашої бібліотеки і наших архівів та нашої праці і творчости.

(Продовження буде)

СОЮЗОВІ ОКРУГИ! ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ЮВІЛЕЙНУ МЕТУ УНСОЮЗУ — 90.000 ЧЛЕНІВ! ОСЯГНЕМО ЇЇ, ЯКЩО ВСІ ВІДДІЛИ ОКРУГ ПРИДБАЮТЬ МІСЯЧНО БОДАЙ ПО 2 ЧЛЕНИ І ЯК ВАША ОКРУГА ВИКОНАЄ ОРГАНІЗАЦІЙНУ КВОТУ НА 100%.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ, НЮ ЙОРК
І СЕНІОРАТ ТУСМ

П'ятниця, 22 листопада 1974

П А Н Е Л Ь

„УКРАЇНСЬКИЙ ПОЛІТИЧНО-ПАРТІЙНИЙ СЕКТОР І ЙОГО ПЕРСПЕКТИВИ"

ВЕРУТЬ УЧАСТЬ:
Д-р ВАСИЛЬ КАЛИНОВИЧ
і Д-р ПЕТРО МІРЧУК (Філядельфія)
Модератор: Д-р МИХАЙЛО СОСНОВСЬКИЙ
Початок — год. 7:30 веч.

ОМУА

Об'єднання Мистців Українців в Америці запрошує Громадянство на
ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ ОБРАЗІВ
ІРИНИ ФЕДИНИШИН
що відбудеться в неділю, 24-го листопада 1974 року о год. 1-ій по пол. в Галерії ОМУА, 149 2-га Авеню, Ню Йорк, Н. Й.
Виставка триватиме до 8-го грудня 1974 р. і буде відкрита в будні від 6-8 веч., в суботи і неділі від 1-8 веч.

УПРАВА

У 53-ТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ЛИЦАРІВ БАЗАРУ

в неділю, 24-го листопада 1974 р.

о год. 12-ій дня в Українській Православній Церкви СВ. ПОКРОВИ, ріг 12 і Овклейн вул.

у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
буде відправлена

ПАНАХИДА ЗА ПОЛЯГЛИХ ГЕРОЇВ

•

О год. 1-ій, в залі Святопокровської Парафії З ДОПОВІДДЮ ПРО ПОДІЇ, ПОВ'ЯЗАНІ З ПЕРШИМ ЗИМОВИМ ПОХОДОМ
виступить гість зі Швайцарії, кол. секретар Центральної Ради і посол УНР в Римі

п. М. М. Єремїв

Українські Організації, Ветеранів Збройної Боротьби, Молодь і Громадянство міста Філядельфії, Трентону, Кемдену, Честеру і Вілмінґтону на вшанування пам'яті Лицарів Базару закликає

ПРЕДСТАВНИЦТВО ВО УНРади в ЗСА

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

КОНФЕРЕНЦІЯ

КОМІСІЇ УВАН У США ДЛЯ ВИВЧЕННЯ І ПУБЛІКАЦІЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ СПАДЩИНИ В. К. ВИННИЧЕНКА

Проф. МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ ЄРЕМІЇВ
український громадсько-політичний діяч, 1-ий Секретар Української Центральної Ради, редактор „Вісті УЦР" та співредактор „Української Робітничої Газети" —
ПОДІЛИТЬСЯ СВОЇМИ СПОГАДАМИ ПРО ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА
Конференція відбудеться в суботу, 23-го листопада 1974 року, о 3-ій год. дня в будинку Академії: 206 В. 100 вул., Ню Йорк, Н. Й.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в ЗСА
ФІЛОЛОГІЧНА СЕКЦІЯ

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

для вшанування
сл. п. проф. д-ра ПАНТЕЛЕЙМОНА КОВАЛЕВА
і сл. п. проф. д-ра КОСТЯ КИСІЛЕВСЬКОГО
дійсних членів Секції,
відбудеться в неділю, 24 листопада 1974 р. о год. 3-ій по пол., в залі Українського Інституту Америки в Ню Йорку.

ПРОГРАМА:
1. Відкриття.
2. Проф. д-р ЯКІВ ГУРСЬКИЙ: доповідь н. т. „Проф. д-р Пантелеймон Ковалів — як дослідник мови".
3. Проф. д-р ВАСИЛЬ ЛЕВ: доповідь н. т. „Діяльність проф. д-ра Костя Кисілевського як філолога".
4. Закриття.

Вхід вільний.

Управа Наукового Т-ва ім. Шевченка в ЗСА
і
Дирекція Філологічної Секції

76-ий ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
ПАССЕЙК, Н. Дж.
— влаштовує —

ЗУСТРІЧ УСС-ів ІЗ ГРОМАДЯНСТВОМ

у суботу, 23-го листопада 1974 року
о год. 6:30 веч.
в Українській Централі
заля ч. 3, при 240 Hope Avenue, Пассейк, Н. Дж.

В ПРОГРАМІ:
1. Відкриття: п-ні ЛЕСЯ МОЧУЛА, голова Відділу;
2. Спогади з часів „Великого Зриву": пані — РАТИЧ ГАННА, СМОРОДСЬКА ОЛЬГА і п. ЙОСИП ГІРНЯК;
3. Деклямації: панни — ЛЯЛЯ МАРТИНЮК, МАРТА ШРАМЕНКО і ІРИНА ХАЛУПА;
4. В'язанка стрілецьких пісень у виконанні сестер БОРБИЧ, ОКСАНИ й ІРИНИ при акомпаніяменті п. АНАТОЛІЯ КАРДАШИНЦЯ.

Солодке і чай у заряді ВП. ПАНЬ СОЮЗЯНОК.

ООЧСУ — 42-ий Відділ в Гемстед, Н. Й.

— влаштовує —

в неділю, 24-го листопада 1974 р.
о год. 3:30 по пол. в залі
Українського Парафіяльного Центру
226 Uniondale Avenue в Uniondale, N.Y.

ВЕЛИКУ

СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ

ПРИСВЯЧЕНУ

БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

В ПРОГРАМІ ВЕРУТЬ УЧАСТЬ:
- Святочна доповідь — МИРОН МИЦЬО (кол. старшина УПА, довголітній в'язень концентраційних таборів Сибіру);
- ХОР при українській католицькій церкві св. Володимира в Гемстеді під дир. С. МАРУСЕВИЧА;
- ШКОЛА БАНДУРИСТІВ при 42 Відділі ООЧСУ під дир. о. С. ПАСТУХОВА;
- МОЛОДЬ ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
- КАТРУСЯ МИЦЬО — рецитація.

До участи запрошує —

УПРАВА

В ДВАДЦЯТЬ П'ЯТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
ЧОЛОВІКА, БАТЬКА і ДІДА

сл. п.

ген.-хор. ГНАТА СТЕФАНІВА

буде відслужена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА
в церкві Христа Царя на Найставні
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.
в суботу, 23-го листопада 1974 р.
о год. 8-ій рано
Прохає про молитви за спокій душі Покійного
ДРУЖИНА з РОДИНОЮ

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої і Незабутньої
СЕСТРИ і ЖІНКИ

бл. п.

ОЛІ ТАРАТУЛИ-НІМИЛОВИЧ

була відслужена
дня 17-го листопада 1974 року
ЗУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
отцем крилошанином ЄВГЕНОМ БОДНАРЕМ
в КЛІВЛЕНДІ, Огайо.
Про молитви за душу Покійної просять
Приятелів і Знайомих в глибокій жалобі:
муж ІВАН ТАРАТУЛА
брат ЯКІВ з родиною
брат ЗЕНОН

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА і БАТЬКА

бл. п.

Мґр. ВАСИЛЯ ЖОВНІРА

бувш. адвоката у Львові,
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ
в Ню Йорку, в церкві св. Юра
при 7-ій вулиці
в понеділок, 25-го листопада 1974 р.
о годині 8:30 рано
Про молитви за спокій душі Покійного
прохають —
дружина ЕВСТАХІЯ
дочка ДАРІЯ
син АНДРІЙ

БРІДЖОВА ЛАНКА при УСТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"
під протекторатом СУАСТ-Схід

БРІДЖОВИЙ ТУРНІР

у великій залі „ВЕСЕЛКИ" — **на СОЮЗІВЦІ**

В ДНЯХ:

субота та неділя — 7-го і 8-го грудня 1974 року

- В суботу, 7 грудня дві сесії — від год. 3:00 по пол. до 7:00 веч. та від 9:00 веч. до 1:00 по повн. за український чемпіонат ЗСА і Канади — парами. Реєстрація до чемпіонату 2:30 по пол. на Союзівці. Турнір проводиться за правилами ACBL.
- В неділю, 8 грудня одна сесія — в год. 10:00 рано.
- Оплата за сесію $3.00 від партнера.
- Приїжджайте з партнерами — ґарантується один партнер.
- Нагороди символічні та грошові.

Провід турніру: інж. М. ЯВОРСЬКИЙ, інж. С. ІЛЬНИЦЬКИЙ, інж. А. ЛАПИЧАК.
— У всіх інформаційних справах звертатися до інж. С. Ільницького кожного дня (крім четверга) по год. 10:00 веч. — тел.: (201) 762-1556.
— Оплата за побут на Союзівці по знижених цінах. — Замовляти прямо у заряді Союзівки — НЕГАЙНО!

SOYUZIVKA — UKRAINIAN NATIONAL ASS'N ESTATE
Kerhonkson, N.Y. 12446 Tel.: (914) 626-5641

ІВАН ФРАНКО
— ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ
Ціна: $.60
Замовляти:
SVOBODA
81-83 Grand Street
Jersey City, N.J. 07303

ГРОМАДЯНИ!
Ви заробляєте тепер бодай три рази більше, як двадцять років тому. Чому вистачає Вам забезпечення, яке Ви придбали тоді? Негайно доповніть його й достосуйте до своїх теперішних вимог та свого життьового рівня
в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ

ГАЛЕРІЯ ХРИСТИНИ ЧОРІЙГИ
6330 Н. 12-та вул. Філядельфія, Па.

Запрошує усіх Любителів Мистецтва Філядельфії й околиці
на

ВИСТАВКУ КАРТИН

ЗЕНОВІЯ ОНИШКЕВИЧА

- Відкриття виставки субота, 23-го листопада 1974 р., о год. 7-ій веч.
- Виставка відкрита від 23-го ЛИСТОПАДА до 8-го ГРУДНЯ 1974 р.
- Суботи й неділі від 1 по пол. до 8 веч., в будні від 6 до 9 веч.

В Шанобливому поклоні над свіжою могилою

бл. п. Ельзи Бурбело

та як вияв глибокого співчуття опечаленого Колеґи Д-ра МИРОСЛАВА БУРБЕЛА та його РОДИНИ, складають на Гарвардський Центр Українських Студій

Приятелі і Колеґи:

по 50.00 дол. — д-р Богдан і Таїса Кузьма;
по 25.00 дол. — д-р Тарас і Іванна Ганушевські, д-р Ярослав і Ніна Королей, д-р Петро і Татяна Худолій, д-р Іван Дідюк, д-р Іван і Леся Кизик, д-р Михайло Яцух, д-р Єфем і Марта Веремчук, д-р Ярослав Струмінський, д-р Еміль й Ірена Клюфас, д-р Осип й Оля Королей, д-р Юрій і Марія Дицьо;
по 15.00 дол. — д-р Андрій і Мотря Головінські, д-р Яків Писарів.
Разом 355.00 дол.

ЛИСТОПАД — МІСЯЦЬ СКВУ!

ДОПОМОЖІМ МОРАЛЬНО Й МАТЕРІЯЛЬНО НАШІЙ СВІТОВІЙ ГРОМАДСЬКІЙ ЦЕНТРАЛІ!

Чеки виставляти на:
WORLD CONGRESS OF FREE UKRAINIANS
2200 Yonge Street, Suite 1701 Toronto, Ont., M4S 2C6, Canada

КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕНТРАЛЬНИХ АКАДЕМІЧНИХ ПРОФЕСІЙНИХ ТОВАРИСТВ

Члени:
Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів; Спілка Українських Журналістів Америки; Товариство Українських Бібліотекарів Америки; Товариство Українських Інженерів Америки; Товариство Українських Правників у ЗСА; Товариство Українських Учителів; Українська Американська Асоціяція Університетських Професорів; Українське Лікарське Товариство Північної Америки.

БАЖАЄМО НАЙСКОРІШОГО
ВИЗДОРОВЛЕННЯ ПІСЛЯ ТЯЖКОЇ ОПЕРАЦІЇ
ГОЛОВНОМУ КОМАНДАНТОВІ СВУР
СОТНИКОВІ

Іларіонові Поліщукові

СТАНИЦЯ СВУР
в КЛІВЛЕНДІ, ОГАЙО

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО
У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

сл. п.

ЕМИЛІЇ (ЦЬОПИ) ПАЛІЇВ

невтомної виховниці української молоді
буде відправлена ЗА СПОКІЙ ЇЇ ДУШІ
СЛУЖБА БОЖА
у церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.
дня 24-го листопада 1974 року
о год. 9-ій ранку
2. КУРІНЬ УПС
„ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ"

ПІД ПАТРОНАТОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ ВІДБУДУТЬСЯ ВЕЧОРИ ГУМОРУ, САТИРИ І НЕ САТИРИ НАШОЇ ПОЕТЕСИ З АВСТРАЛІЇ:

ЗОЇ КОГУТ — „З СЕРЦЕМ І З ПЕРЦЕМ"

Ірвінґтон: субота, 23 листопада, год. 7 веч.
Укр. Нар. Дім., 140 Проспект Аве., Асоціяція Діячів Укр. Культури
Ню Йорк: неділя, 24 листопада, год. 7 веч.
Український Народний Дім, 140 2-га Авеню, Орг. Комітет
Передпродаж квитків: „АРКА" і „ЕКО".
ЗАПРОШУЄМО ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО!

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ —
ОСЕРЕДОК ім. ген.-хор. ТАРАСА ЧУПРИНКИ в НЮ ЙОРКУ — влаштовує —

ВЕЛИКУ ОСІННЮ ЗАБАВУ

в авдиторії Школи св. Юра в Ню Йорку, 216 Е. 6-та вул.
в суботу, 23 листопада 1974 року, початок год. 9-та веч.
В програмі: ВИБІР КОРОЛЕВИ ОСЕРЕДКУ СУМА.
Оркестра — АМОР М. Романенка. Аранжер забави — ОЛЕГ ГЕНЗА
Столики замовляти в Канцелярії Осередку СУМА у вечірніх годинах.
Запрошується все Українське Громадянство і Молодь. КОМІТЕТ

ДО ПИТАННЯ ТРИ-ЄДИНОЇ ОУН

(Закінчення зі стор. 2-ої)

до належних висот великого майбутнього.

Автор цих рядків свідомо попав у деякий патос. Бо може й якраз цього зараз нам бракує. Взагалі, не можна писати й говорити про ОУН без патосу, без певного душевного захоплення — без сантименту.

Український націоналізм і його організаційне втілення — ОУН, це не штучний зліпок кав'ярняних підпанків чи еміґрантів-крутіїв, невдах. Це кров і зов чину. Це шевський челядник і ... доктор наук. Це „східняк" Полтава й „західняк" Горновий. Це нація у поході. Це скарб її духа.

Це історія повна розпачу й одушевлення, повна світлих дій й болючих (часом і ганебних) помилок. Але це ми — це Україна.Так, це ми.

ОУН ніколи не претендувала, що вона репрезентує український народ (ніколи ж бо не одержала у виборах 51 відсотків голосів). Натомість ОУН репрезентувала душу народу, його найшляхетніші почування, і це найважливіше: його волю до боротьби за національну й людську гідність. ОУН — це і шевський челядник, що гине на шибениці й інтеліктуаліст, а не хитрий підпанок, що „визволяє" Україну на... прийняттях.

І знову автор свідомо навів ці історичні моменти, бо тепер у моді або їх замовчувати, або недоцінювати, або ставити їх у кривому дзеркалі. А це якраз і є тією основою, базою для співпраці націоналістів. І чи це комусь до вподоби чи ні, але фактом є, що три-єдина ОУН сьогодні являється чи не єдиною організованою українською силою.

Поїдьте в Україну й ставте питання: хто або що є еміґрація? І впаде злісна, повна цинізму та погорди й... самозадоволення відповідь холуя - совєтчика (малороса): розсварені націоналісти! (буржуазні, очевидно). І впаде відповідь обивателя-українця, байдужа й нудна: розсварені націоналісти. І впаде відповідь патріота, повна тривоги й суму, жалю й докорів, повна гніву: розсварені націоналісти.

Очевидно, найбільшою перешкодою до будь-якої нормалізації у відносинах між трьома націоналістичними формаціями є факт наявного західнього оточення. Оце довкілля заходу з його матеріялістично -раціональними нормами життя, де великі питання людського буття є розцінюванні під кутом грошевої ставки літри бензини — очевидно має вплив на нас усіх. І тут автор зовсім не збирається ставити під знак питання західні норми життя; вони ж, мабуть, є і правильними й корисними для заходу. Але ці західні норми життя аж ніяк не сміють служити нам прикладом до наслідування, вони для нас не повинні бути покажчиками життя, для нас вони зовсім не мусять являтися віхами в майбутнє.

І на кінець: дехто з нас так задивлений в новітнього архітекта „вічного миру", що забуває, що сталося з „вічним твором" першого Метерніха. І тут аж напрошуються слова Богдана Лепкого (звичайно, написані в іншому часі й до зовсім іншої авдиторії):

Люди роблять день і ніч,
І піт все ллється, ллється,
І смерть рубає їх у пень,
А доля з них сміється.

І будує новий Меттерніх свої „вічні споруди" „вічного миру",... а доля з нього сміється. І якраз під цим кутом, під кутом майбутнього, під кутом заступаючих змін і цих всіх потреб і можливостей, що ці зміни з собою несуть по відношенні до рідних земель, слід розцінювати структуральну майбутність три-єдиної ОУН, враховуючи всі можливості, від суперечок розбрату починаючи, почерез співпрацю, а органічним об'єднанням кінчаючи.

„ЧОРНИЙ НАЦІОНАЛІЗМ" ЛІКВІДУЄ „БІЛЕ ПАНУВАННЯ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

більні уряди в Родезії, Мозамбіку чи Анголі, як білі, що стоять на „глиняних ногах". Він відмовився підтримувати теперішню революту білих проти чорного уряду в Мозамбіку, а єдине, на що дозволив білим, дав їм тимчасове право перебувати на території Південної Африки, але без права поселення у країні.

У „відплату за цю льояльність" уряд Мозамбіку і представництво Анголі не проявили досі ніякого більшого ворожого виступу проти Південної Африки. Мабуть, ця взаємна мирна, хоч і обмежена, „коекзистенція з конечности" подиктована не надто відрадним економічним положенням обидвох молодих держав. Ось, для прикладу, Південна Африка платить Мозамбікові кожного року між 250 і 350 міл. долярів за право транзиту крізь її територію і за працю 125 тисяч робітників, затруднених головним чином у гірництві та на побудовах нових фабрик і доріг.

Але, незалежно від цих наразі задовільних взаємовідносин зі сусідами, до яких слід зарахувати теж Ботсавану, Маляві та Лесото, південноафриканські „нащадки колишніх бурів" приготовляються до війни, і тепер Південна Африка підсилила свою армію новими резервістами, силою 15 тисяч, а свій оборонний бюджет за останній рік подвоїла із 950 міл. до 2-х мільярдів рандів (2.5 мільярда долярів).

В останньому часі почала творити навіть окремі допоміжні батальйони з „мішанців", яких у цій країні є 2 мільйони, а навіть із колишніх відомих „професійних вояків" Зулю, дуже відважних, але також і льояльних, створено окремі допоміжні поліційно - прикордонні відділи.

Закуплено теж більшу кількість важких танків „Сентуріон", бомбовиків і літаків - винищувачів. Всю легшу механізовану зброю і транспорт постачають власні фабрики.

Але всі, байдуже, чи вони в Африці, чи в Московській імперії, що намагаються загасити кипучий вулкан неминучої революційної зміни, хай засвоять собі пересторогу Валентина Мороза з есею „Серед снігів": „Під прапором націоналізму відбувається національно - визвольний рух у всьому світі, це найнадзвичайніше явище сучасности. Доки будемо вважати лайкою поняття, яке світ вживає у позитивному значенні?"

Євгеній Євтушенко мав авторський вечір у Москві

Москва. — Тут відбувся 18 листопада авторський вечір відомого поета Євгенія Євтушенка, оригінально заповіджений ще на весну цього року. Як відомо, у зв'язку з протестом Євтушенка проти депортації з СССР А. Солженіцина, совєтські чинники не дозволили йому тоді публічно виступати і він якийсь час находився в неласці партії та уряду. Авторський вечір відбувся у Колонній залі [illegible] ти Союзу, яка вважається церемоніяльною залею, призначеною для спеціяльних осіб і нагод. На вечорі було яких 1300 осіб. Доступ на вечір був можливий тільки за квитками, що їх видавало бюро компартії. Добір Євтушенком творів, як інформують закордонні журналісти, мав в основному „конформістський" характер, тобто не було нічого такого, з чим не годилася б партійна цензура.

Корейські письменники вимагають від уряду звільнення в'язнів

Сеуль. — Понад сто південно-корейських письменників звернулись в понеділок, 18-го листопада ц.р., окремим письмом - петицією до президента Південної Кореї Парка Чунг Гі з вимогою звільнити з тюрем всіх інтелектуалістів, які в минулому були заарештовані і засуджені за критику уряду. Список, який був залучений до петиції, включає багатьох визначних корейських поетів, письменників, літературних критиків і журналістів. В листі також звертається увагу, що уряд держить у в'язницях понад 200 студентів, священиків й інших, яким не доказано вини а арештовано їх тільки на підставі здогаду, що вони працювали в напрямі повалення теперішнього уряду. Тимчасом сотні поліцистів працюють в день і в ночі поборюючи численні студентські демонстрації і заколоти в Сеулі й інших більших [illegible] Південної Кореї.

Магнетофонний запис виявив, що Ніксон плянував помилувати Ганта

Вашингтон. — У понеділок, 18 листопада, на судовій розправі проти 5-ох колишніх співпрацівників колишнього президента Ричарда Ніксона, яким закидається спроби затаїти Вотерґейтську аферу, був прослуханий магнетофонний запис розмови Ричарда Ніксона з його дорадником Чарльсом Колсоном, під час якої тодішній президент погоджувався на надання помилування Е. Говардові Гантові, одному із вломників до головної квартири Демократичної партії. Розмова між Р. Ніксоном і Колсоном відбулася 8-го січня 1973-го року, день після початку судової розправи над 7-и вломниками. Як відомо, Ричард Ніксон твердив, що ніколи не плянував надати такого помилування нікому із вломників. Магнетофонний запис із 8-го січня 1973-го р. також містить слова Колсона, що вломники до головної квартири Демократичної партії діяли згідно з вказівками, виданими в імені колишнього генерального прокуратора Джона Мічелла, який є одним із 5-ти підсудніх у теперішній Вотерґейтській судовій розправі. Цей магнетофонний запис, як також три інші, прослухалі у понеділок, 18 листопада, підтримують твердження прокуратури, що 5 підсудних, як також тодішній президент Ніксон, старалися затаїти Вотерґейтську аферу такими способами як надання помилування і виплачування великих сум вломникам, щоб запевнити їхню мовчанку.

Гості з Ню Йорку в Лос Анджелесі

З кінцем вересня ц. р. наша громада в Лос Анджелесі мала приємну зустріч з п. Йосипом Лисогором та його милою дружиною.

Сам він гол. предсідник УНСоюзу, містоголова УККА заступник президента СКВУ. Наші громадяни, віддалені так далеко від центра скупчених українців —все цікаві послухати і зустрінутися з людьми, які займають якийсь відповідальний пост і беруть активну участь в житті української еміґрації.

У просторій залі УКО (Українського Культурного Осередку), при накритих скатертями столах, засіло чимало українців з Каліфорнії. Голова УКО, Володимир Стойко, представив гостей, а всі присутні вітали гостей з Ню Йорку щедрими оплесками.

Й. Лисогір розказував присутнім про наші болячки, наш підхід до розв'язування замотаних в Гордіїв вузол менших чи більших проблем, про наші успіхи в пропаґуванні піддержки різних справ. Закінчив Лисогір своє слово закликом єдности і співпраці.

Й. Лисогір, як гол. предсідник УНСоюзу, подякував всім членам УНС за їх наполегливу працю в Лос Анджелесі. При тій нагоді передав відзначення для найбільш діяльних членів. Золоту медалю... для пана Петра Сельчака, секретаря Від. 257 срібну медалю дістав п. А. Рудник, голова місцевого Відділу, а друга срібна медаля припала для п. Е. Людкевича, секр. Від. 79, УНС. Всі присутні оплесками вітали кожного нагородженого. Після зустрічі із ширшим громадянством, Голова УКО запросив пана Лисогора з Дружиною, представників УНСоюзу та декілька громадян і нашого фільмового актора Майка Мазуркі з дружиною до японського ресторану на вечерю.

Відвідини Йосипа Лисогора з Дружиною в нашому Лос Анджелесі внесли у наші будні ясний промінь віри і надії у краще завтра.

Оля Муць

БРЕЖНЄВ ЗНОВУ ПОЯВИВСЯ В МОСКВІ

Москва. — Приблизно від десятьох днів ніхто, навіть найближчі співробітники, не завважили неприсутности в Москві генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнва, який, згідно з неперевіреними вістками, хворів на т. зв. інфлюенцу. З огляду на хворобу Брежнєва були відмовлені численні візити і зустрічі, між іншими із сенатором з Міннесоти Волтером Монделем. У вівторок прибув до Москви з офіційною візитою шах Ірану Пагелві, якому обіцяно зустріч з Брежнєвим. Така зустріч відбулась.

НОВИЙ РЕЙД ПАЛЕСТИНСЬКИХ ТЕРОРИСТІВ

Єрусалим. — У пополудневих годинах 18 листопада група чотирьох арабських палестинських терористів заатакувала ізраїльську місцевість у Галилеї, захопивши один багатородинний дім. У висліді збройної сутички з ізраїльськими частинами, палестинські терористи загинули. Загинули також три ізраїльтяни, а яких 20 осіб було поранено. Палестинський Народний Фронт, складова частина Палестинської Визвольної Організації, повідомив, що рейд виконали його члени.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

КОНФЕРЕНЦІЇ УВАН

Відбудеться Конференція Комісії УВАН для вивчення і публікації літературної спадщини В. К. Винниченка, на якій проф. Михайло Михайлович Єреміїв український громадсько - політичний діяч, 1-ий Секретар Української Центральної Ради, редактор „Вісті УЦР" та співредактор „Української Робітничої Газети" — поділиться своїми спогадами про Володимира Винниченка. Конференція відбудеться в суботу, 23-го листопада, 1974 р., о 3-ій год дня в будинку Академії: 206 Вест 100 вул. в Ню Йорку.

Українська Вільна Академія Наук у ЗСА інформує, що відбудеться НАУКОВЕ ЗАСІДАННЯ Комісії УВАН у ЗСА для дослідів над пореволюційною Україною і Совєтським Союзом з доповіддю д-ра Івана М. Новосівського: „Міжнародний дипломатичний змаг за Басарабію в 1918 - 1920 рр." Засідання відбудеться в суботу, 30-го листопада 1974 року, о 3-ій год. дня, в будинку Академії: 206 Вест 100 вул. в Ню Йорку.

СЕНЬЙОРАТ ТУСМ ВЛАШТОВУЄ КОНФЕРЕНЦІЮ

Ню Йорк. — В п'ятницю 22 листопада в залі Українського Літературно-Мистецького Клюбу відбудеться друга частина конференції Сеньйорату ТУСМ, присвячена проблемам української діяспори. На другій сесії темою буде „Український політично-партійний сектор і його перспективи". Доповіді читатимуть д-р Петро Мірчук та д-р Василь Калинович. Після доповідей буде дискусія. Початок сесії — год. 7:30 вечора.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ СЕНЬЙОРАТУ ТУСМ

Згідно з постановою управи Сеньйорату ТУСМ загальні збори членів Сеньйорату відбудуться в суботу 23 листопада, год. 2 по полудні в Українському інституті 2 Іст 79 вулиця. На порядку дня крім звідомлення з діяльности, вибір нових керівних органів.

ЗАПОВІДАЮТЬ БАЛЬ ПРЕСИ

Фінансова Комісія СФУЖО та СУЖА влаштовують в суботу, 25-го січня 1975 р., у Кришталевій залі готелю Бенджамін Френклін у Філядельфії 3-ий Баль Української Преси. Жюрі, що його очолює мистець Володимир Ласовський та до складу якого входять: Евдокія Блавацька, Петро Капщученко, Людмила Волянська і Нестор Олесницький — вибере кралю і князівен преси на 1975 рік. Оркестра „Темпо" — Іринея Коваля.

ЛЕМКІВСЬКА ЗАБАВА

Ню Йорк. — Організація Оборони Лемківщини повідомляє, що в суботу, 23-го листопада ц. р. о год. 9-ій вечора в Українському Народному Домі 140-142 2-га евеня в Ню Йорку відбудеться осіння забава. Грає оркестра „Мрія" під проводом Богдана Хомута.

НТШ ВШАНОВУЄ ПАМ'ЯТЬ ПРОФ. П. КОВАЛЕВА І ПРОФ. К. КИСІЛЕВСЬКОГО

Ню Йорк. — Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА і дирекція Філологічної Секції влаштовують в неділю, 24 листопада ц.р. в годині 3 попол. в Українському Інституті Америки, 2 Схід 79 вулиця — Наукову Конференцію для вшанування пам'яті проф. д-ра П. Ковалева і проф. д-ра К. Кисілевського. Конференцію відкриє директор Філологічної Секції проф. д-р В. Лев і буде нею проводити, а доповіді виголосять: проф. д-р Гурський на тему „Проф. д-р Пантелеймон Ковалів — як дослідник мови" і проф. д-р В. Лев — на тему „Діяльність проф. д-ра Костя Кисілевського як філолога". Конференцію закриє проф. д-р В. Стецюк. Вхід вільний.

НАРАДИ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Управа Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку — Метрополітальний Відділ УККА інформує, що в середу, 20 листопада о год. 6.45 вечором в Українському Народному Домі — 140-142 2-га евеня, відбудуться наради місцевих організацій на порядку яких є: підсумки Всенаціональної Маніфестації в Ню Йорку, справа Українського Народного Фонду, проблеми українського шкільництва на терені Метрополії, відзначення 30-річчя смерти Слуги Божого Андрея, зустріч громадянства з Усусусами та інше.

ДОПОВІДЬ В ДЖЕРЗІ СИТІ

Джерзі Ситі. — Заходом місцевого Комітету за Патріярхальний Устрій Української Кат. Церкви, в суботу 23-го листопада, о год. 6 веч. в залі Укр. Нар. Дому при Фліт вул. виголосить доповідь ред. Василь Пасічняк на тему: „Перешкоди й засоби в змаганні за патріярхальний устрій Української Церкви в сучасності".

ТАРЗАН — Ч. 7210 ТАРЗАН ПЛЯНУЄ

Так як я думав... Леопардові шкіри! Виглядає, що гроші не переходять з рук до рук тут... Отже, цей браконьєр правдоподібно піде куди інше за своєю платнею... ...Коли він піде, то я піду за ним... Може він запровадить мене до дверей „вождя" цієї злодійської банди!